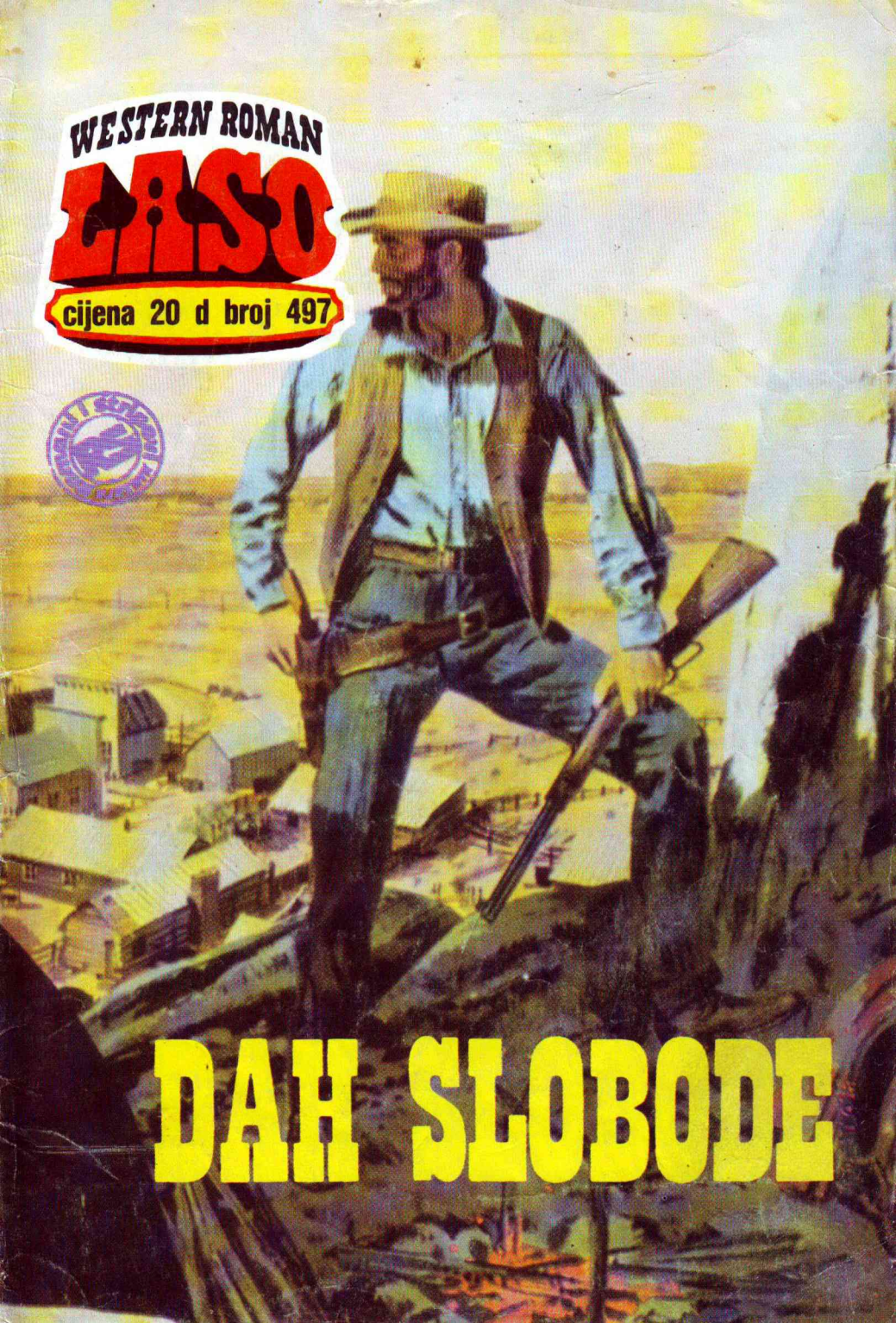

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 20 d broj 497

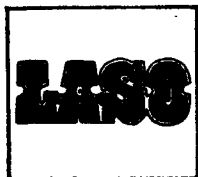
DAH SLOBODE

Tom Daferny:

DAH SLOBODE

LASO 497

Tom Dafery: Dah slobode
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Copyright: Tomislav Odlešić, Zagreb
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić,
dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I OD-**
GOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
•Vjesnik• n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva:
•Laso•, Redakcija •Romani i stripovi•, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4,
telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost •Vjesnik• n. sol.
o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija
bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) •Vjesnikova• Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za go-
dinu dana iznosi 1060 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom.
Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom
uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR •Vjesnik•, Interna banka, s oznakom za •Laso•.
Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za
šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata
za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za •Laso•).

Ekonomska propaganda: •Vjesnik•, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu
i fizičku kulturu SRH broj 2835/7-1973. od 26. XI 1973.

I

— Nestali su kao da su propali u zemlju! — progunda stari Ralph Mature i obriše rukavom nos. Ležao je potrbuške i oprezno izvirivao iz zaklona iza velike kamene gromade, kao da se boji neugodna iznenađenja i ne vjeruje svojim umornim, vodenkastim očima. — Vrag ih odnio! A lijepo smo već vidjeli prašinu iza njih.

— Dobro znaš da nisu mogli propasti u zemlju — odvrati mu Larry Clough. Na njegovim se prsima, pod kosim sunčanim zrakama, ljeskala šerifska zvijezda.

— E, baš to me i muči! — izusti zlovoljno Ralph i nasloni se na lakat. — Jasno mi je da moraju biti negdje pred nama, a nema ih! Izbuljio sam oči kao žaba, gledam na sve strane, a njih nigdje! Sakrili se negdje, gadovi jedni, pa se sad prezirno smijulje. Uživaju što su nasamarili potjeru. O, vrag ih odnio!

— Ne uzbuđuj se, Ralphe! — pokuša ga umiriti Larry. — Uхватit ćemo ih.

— Ako ih ne uhvatimo? — Stari Ralph srdito puhne kroz nos i povuče obod šešira napri-

jed. — Zar da se takve ništarije dočepaju slobode?

— Uхватit ćemo ih, budi bez brige — ponovi Larry.

Ralph samo zagunda i odustane od prigovaranja.

Nikad ne mogu izići na kraj s tim Larryjem, pomisli. Premda bi mi mogao biti sin, mladi je od mene tridesetak godina, uvijek mora njegova biti posljednja. Valjda i zato što sam mu ja samo pomoćnik. Ma, ne, nije to posrijedi... posrijedi...

Prepuštivši se mislima, Ralph izvadi duhan i počne motati cigaretu.

— Ne bi ponudio prijatelja, ha? — prene ga iz razmišljanja Larry.

— Evo, uzmi... — reče odmah Ralph i tek tad shvati da ga Larry zadirkuje. — Idi k vragu! Ti pušiš lulu i upotrebljavaš onaj kicoški duhan. — Naheri glavu i zaškilji zbog sunca koje mu je bilo gotovo u razini očiju. — Nije mi jasno kako ti je u ovakvim trenucima do šale. Članovi potjere već se kaju što su pošli s tobom, mrgode se jer su im na osjetljivim gradskim stražnjicama

iskočili žuljevi, a pobjegli robi-
jaši nestali su ti s vidika. Baš
imaš razloga za veselje!

— Ti sve vidiš crno, stari moj
— odvrati Larry. — Skuhat ću
ja tebi sad kavicu, pa ćeš se
odmah udobrovoljiti. —

Okrene se prema ostalim čla-
novima potjere, njih desetak,
koji su smrknuto čučali, pet-
ljali se oko konjâ ili gledali ne-
tremice u daljinu kao da će
otkriti nešto odlučujuće. Poka-
zivali su jasne znakove umora
i želju da se što prije vrate ku-
ćama. Pridružili su se potjeri
oduševljeno, ali sad, kad je po-
traga za pobjeglim kažnjeni-
cima, uglavnom okorjelim zlo-
čincima, trajala već pet dana,
oduševljenje je potpuno splas-
nulo. — Ulogorit ćemo se ovdje
i prenočiti — dovikne im
Larry.

— Dobro, šerife. Kako god vi
kažete — odvrati Sam Goodfly,
trgovac iz Perkshoota. Rekao
je to kiselo, kao da prigovara,
a zapravo je, kao i većina ost-
alih, bio sretan što će se moći
odmoriti.

— Zar si poludio, Larry? —
promrlja Ralph tako tiho da
ga je samo šerif mogao čuti. —
Sad kad smo im nadomak, pu-
stit ćeš ih da krlinu?

— Ako prenoćimo ovdje, to
još ne znači da će nam oni pobje-
ći — odgovori smireno Larry.

— oni se moraju odmoriti, mo-
raju se negdje zaustaviti. Izdrž-
ljivost njihovih konja nije neo-
graničena. Evo, tek što se nije
smračilo. Vidiš i sâm! Noću
bismo mogli samo tapkati, na-
sumce tragati za njima, i
možda bismo ujutro bili dalje
od njih nego sad.

— Znam, pametno pričaš —
reče Ralph i povuče dim iz ci-
garete. — No ne mogu miro-
vati, osjećam se tako kao da
sjedim na iglama dok su ti ro-
bijaši na slobodi. Među njima
je i Bill Marker, vrag u ljuds-
kom liku, pljačkao je pošt-
anske kočije jednu za drugom,
a sad je ubio stražara i...

— Poznato mi je sve to, stari.
Zar misliš da sam baš potpuna
šeprtlja?

Ralph se postideno pokunji.

— Znam da je Bill Marker
opasan — nastavi Larry. — Na
robiji pomahnitaju i ovce u
ljudskom liku, a kako ne bi
vukovi. Uхватili smo već četvor-
icu, pa ćemo, valjda, i ovu šesto-
ricu pred nama. Kad su pobje-
gli iz kaznionice, podijelili su
se u dvije skupine. Mislili su da
će tako pobjeći lakše. Možda
su se prevarili. Nego, zapali ti
nama vatricu, pa ćemo veče-
rati!

— Zapalit ćemo vatru?

— Zašto ne bismo? I bez nje
znaju da ih progonimo i da
smo im za petama. A što se
tiče tvog straha od zloglasnog
Billa Markera, mogu ti reći da
on nije jedini vuk u ovom
kraju. Možda se poneki skriva
i u ovom našem čoporu, možda
se pritajio pod ruhom ugleda i
bogatstva.

— Ma, što to pričaš? —
promrlja uznemireno Ralph,
a ruka s cigaretom zaustavi
mu se u zraku.

— Samo te plašim — odgo-
vori mu Larry. — Ne shvaćaj
me uvijek ozbiljno.

— Ti bi i najspokojnijeg čov-
jeka mogao izludjeti. Kad poč-
neš razglabati o nečemu, nitko

te ne može uhvatiti ni za glavu ni za rep.

– Ipak, rado me slušaš.

– Brže mi prođe vrijeme. Osim toga, nakon tvojih gluposti činim se sâm sebi pametnijim. – Ralph ustane i potraži u jaruzi suhe grančice.

Larry se toplo nasmiješi, gledajući za njim.

Vjerojatno bi se tako bio smijeo ocu da ga je ikad upoznao.

* * *

– Za petama su nam! – progovori uznemireno Buck Redley. – Upalili su vatre. Znaju da će nas šćepati, pa se vladaju kao da su na izletu.

– Još nas nisu šćepali – napomene mu Bill Marker, raskoračivši se. Gledao ih je jednoga po jednoga.

– Da se predamo? – natukne bojažljivo Steve Backer, nepopravljivi kradljivac, izbjegavajući njegov prodoran pogled. U zatvor je dospio zato što je u krčmi pokušao nekom pijancu izvući iz džepa pedesetak dolara, a kad ga je pijanac, očito trezniji nego što se njemu činilo, uhvatio za ruku, u panici ga je ubo nožem među rebra i teško ranio. Strpali su ga iza zatvorskih zidina. Već treći put. Sad se kajao što se pridružio skupini i pobjegao s ostalima kad je Marker svladao stražara. Zar mu nije bilo sto puta ljepše unutra nego vani?

– Ti bi se predao, je li? – progunda Bill Marker i koračne prema njemu.

– Mislim... blizu su nam već...

– Što onda ako su blizu? Jesmo li naoružani? Jesmo. Ne zaboravite, momci, ja sam vam omogućio izlazak na slobodu. Ja sam sredio sipljivog Berta, uzeo mu pušku i tad razoružao još četvoricu stražara. Ne zaboravite to.

– Da, ti si udario kamenom Berta, a ne mi – dobaci neoprezno Buck Redley.

– Što hoćeš reći? – promrmlja tiho Marker i približi mu se. – Spreman si pužati kao pseto, moliti milost i svaliti sve na mene, ha?

– Hoću reći, ne možemo svi biti jednako krivi – osmjeli se Buck. – I ti koji si ga ubio, i mi koji nismo sudjelovali u tomu. Za tebe nema više povratka, no mi bismo se još mogli predati i... Marker ga naglo ošamari tako da je odletio metar-dva natraške i jedva se održao na nogama.

– Pseto! To je zahvalnost, dakle? – zareži Marker i pogleda ostale. – Dobro, ako i vi mislite tako, možemo se razići. Neka ide svatko na svoju stranu. Ali znajte da će vas pohvatati za tili čas. Kao što su pohvatali onu četvoricu koji su se u početku odvojili od nas. Dobro znate da ne biste stigli živi dovde da nije bilo mene. Ja poznajem ovaj kraj kao svoj džep. Eto, sad smo samo četrina-pet kilometara udaljeni od potjere, ali nas oni ne vide. Da nas vide, produžili bi za nama i pokušali se što prije obračunati s nama. A zašto nas ne vide? Zato što sam izabrao za naš logor jednu skrivenu udolinu koja se može otkriti samo sasvim izbliza. Tko vas je do-

veo u to savršeno skrovište? Ja!

Pokolebavši se, ostali su šutjeli.

— Uostalom, ako se sad razidemo, što ćete učiniti? — nastavi Marker. — Predat ćete se? Nisam baš uvjeren da oni žele zarobljenike. U okolici ima stabala na kojima bi se moglo visjeti. Ili se može dobiti metak, tobože pri bijegu. Ako vas i ne ubiju, kakav vas život očekuje? U kaznionici će sad biti dvostruko stroži prema vama. Crkнут ćete razbijajući kamenje. Ako se ne predate nego odlučite pobjeći? Kako ćete bježati bez prebijene pare u džepu? Nakon nekog vremena morat ćete izići iz zaklona, i tad vam neće biti spasa. Bez novca ne možete sebi osigurati budućnost.

— Slušajući te, stekao sam dojam da znaš neko rješenje — progovori Chad Jones.

Sjedio je na zemlji i čupkao čupavu crnu bradu. Njegove su se usne već od sebe neprestano cerila prezirno. Tu je naviku stekao još davno, prije desetak godina, kad ga je skupina već pripitih kaubojja divljački premlatila pred krčmom u Oxtownu. Optužili su ga da im je htio ukrasti konja premda je on, tad još sedamnaestogodišnjak, prišao ridanu i tapšao ga po glatkom vratu zato što mu se neobično svidio. Naime, odrastao je u siromašnoj obitelji koja se neprestano selila tražeći mjesto pod suncem, i žarko je želio takva konja. Uživao je dodirujući meku sjajnu dlaku, a onda su počeli pijuštati udarci. Srušivši ga na

zemlju, udarali su ga nogama dotle dok se nije onesvijestio. Slomili su mu ruku otkad je zarasla kost, više nije mogao potpuno protegnuti. Nakon toga okrutnog događaja zaratio se s cijelim svijetom. Prezirno se cerio nepravednom životu. I počeo krasti konje. Neka ruka ne bude bez razloga skvrčena, govorio je sebi. Bit će ono što drugi žele da budem.

— Pogodio si, Chade — odvratilo mirno Marker. Njega je, nekako, najviše poštovao u cijeloj skupini. Pridobije li njega, znao je da će ostali krenuti za njima kao šupljoglave ovce.

— Objasni nam svoje namjere — zatraži Chad Jones. — Možda nam se svide.

— Da, objasni nam — pridružio se zahtjevu i George Belt, krzljavi mladić sivih bezizražajnih očiju. Sudjelovao je u pljački vlaka, u razbojničkoj družini Boba Finkleyja. Bio je to njegov prvi razbojnički pothvat, ali imao je smolu. Odmah su ga uhvatili. Premda je bio žutokljunac na stranputici, isticao se podmuklošću. Nikad se nije znalo što misli. Priklanjao se uvijek jačemu.

— Svima vam je dobro poznato zbog čega sam se našao iza rešetaka — reče Bill Marker. — Ako sam zaustavljao poštanske kočije, vjerojatno sam uzimao nešto iz njih. Sačuvao sam nešto za crne dane. Za ovakav škipac u kakvu smo sad. Imam petnaest tisuća, skrivenih na sigurnom mjestu. Ostanemo li zajedno, svaki će od vas dobiti dvije tisuće, a ja pet.

Zašuti, promatrajući ih. Vidio je na njihovim licima da grozničavo razmišljaju i traže nekakvu sumnjivu rupu.

— Zašto bi nam ti dao novac? — promrmlja Al Pacer. Preko njegova obraza, od jagodične kosti do vrha brade, protezala se brazgotina, uspomena na nož koji ga je nekoć zakačio u dalekom New Orleansu, u tučnjavi s pijanim mornarima. — Zašto želiš biti dobrotvor?

— Znao sam da ćete to pitati — odgovori Marker. — Ako ostanemo zajedno, lakše ćemo uspjeti, lakše ćemo stići do skrovišta u kojemu su pare. Zauzvrat ću vam dati svakomu određenu svoticu. Potom se možemo razići i svatko potražiti svoju sreću. Nije mi žao novca koji ću vam podijeliti. Brzo ću se dokopati negdje para. Bitno je da se izvučemo. Možemo poslije otići na suprotnu stranu Sjedinjenih Država ili čak u Evropu. Kad budemo pristojno odjeveni, nitko neće posumnjati u nas. Odijelo čini čovjeka, znate to dobro.

Svi su šutjeli, ali već se moglo naslutiti da ih je pridobio.

— Sjetite se, u zatvoru smo bili bez ica — nastavi on kao da želi otjerati i posljednje ostatke dvojbi. — Ali naoružali smo se, zatim smo onomu blešavom rančeru pokupili odjeću i konje. Tresao se u gaćama jer smo morali i s njega svući hlače, tako mu je oskudna bila zaliha odjeće. Eto, sve smo teškoće riješili. Zašto ih ne bismo i ubuduće? Ponavljam vam, razmislite! Kad se odlučite,

više nema uzmarka. Zacijelo vam je jasno da se, kad kre-nemo onamo gdje sam zakopao pare, više nitko neće moći odvojiti. Ne bih htio da padne u ruke potjeri i rasprica se. Dobro, govorio sam dovoljno.

— Jači smo dok smo zajedno — progovori tiho Chad Jones i pogleda ostale. — Osim toga, uvijek može nekome pasti na um neka dobra zamisao. Više ljudi zna više nego jedan osamljen čovjek.

— Da, potražimo taj novac! — promrmlja Al Pacer. — Ne pada mi na um ništa pametnije.

I ostali se složiše s Markеровim prijedlogom, jedan za drugim, bilo riječima, bilo kimanjem.

— Dobro — prozbori zadovoljno Bill Marker i protegne se. — Odmorimo se sada dva-tri sata. Ti ćeš, Buck, stražariti za svaki slučaj. Možda nam se potjera ipak želi prišuljati pod okriljem mraka. Oprez nije nikad suvišan. Dakle, odmorit ćemo se malo, a oko ponoći moramo na put. Šerif će ujutro zinuti od čuda, jamčim vam.

* * *

— Ovdje moramo sjahati — reče Bill Marker i sklizne sa sedla. — Ostavit ćemo konje.

— Ostavit ćemo konje? — ponovi zaprepašteno Steve Backer piskutavim glasom. — Pa, bez njih ćemo propasti! Progonitelji će nas pohvatati kao od šale!

— Puteljak je uzak i opasan — odvrati Marker kao da mu je dosadno što mora sve objaš-

njavati. — Bilo bi opasno voditi konje. I to usred mrkle noći. Moramo ih se odreći. Bez njih ćemo stići dalje nego što bismo s njima.

— Dalje? — promrmlja Al Pacer kao da ne vjeruje ušima.

— Dalje, dalje — progunda nestrpljivo Marker. — Ovim ćemo prijećem stići do prijevoja i uskočiti u teretni vlak. Na uzbrdici gotovo puže. Imamo oružje i lako ćemo upokoriti kočničare i strojovodu ako im se ne bude svidao naš dolazak. Vlak će nas odvesti prilično daleko, a kad se iskr-camo, dokopat ćemo se opet nekakvih konja. Budite bez brige, tih četveronožaca ima posvuda — reče tako nadmoćno kao da razgovara s neiskusnom djecom.

Chadu Jonesu bilo je drago što ga nije ništa pitao. Od početka je slutio da Marker ima skrivene adute i da je sve unaprijed smislio. Nije mu htio priuštiti zadovoljstvo da uživa u svojoj domišljatosti.

II

Odvojivši se s Ralphom Matureom nekoliko stotina metara od ostalih članova potjere i izvidajući, šerif Larry Clough iznenada se namršti i potegne uzde. Posebne za dalekozorom u bisagama.

Da, nisu me oči prevarile, zaključi gledajući kroz dalekozor.

— Što je? — uzvrpolji se Ralph. — Vidiš nešto, Larry? Vidiš nešto, ha?

— Vidim.

— Daj mi dalekozor. Budući da škrtariš riječima, htio bih pogledati vlastitim očima. Uostalom, premda su staračke, njima vjerujem najviše.

Larry mu rastreseno pruži dvogled, ne okrenuvši glavu.

— Tri mu lule! — izusti Ralph svoju uobičajenu bezazlenu kletvu koja je za nj bila jednaka najoštrijim psovkama. Spusti za trenutak dalekozor i ponovo ga podigne. — Konji! Njihovi konji!

— Da, njihovi su — promrmlja Larry i stisne usnice. Osjeti kako mu izbija znoj. Obriše vlažan dlan o hlače. — Šest ih je.

— Pripremili su nam zasjedu? Skrivaju se na stijenama?

— Ne vjerujem. Bila bi to glupa varka. Mogli bismo im rastjerati konje. Što bi tad? Bili bi potpuno nemoćni.

— Kakva je to onda igra? — progunda uznemireno Ralph.

— Može li se nekako stići do prijevoja? Pješice? Postoji li s ove strane neka staza? — upita Larry. Govoreći to, slutio je već da će čuti potvrđan odgovor. Dapače, bio je čvrsto uvjeren da će ga čuti.

— Ima jedna staza — promrmlja Ralph uplašivši se vlastitih misli. — Opasna je, ali se može proći njome. Kad se stigne do prijevoja...

— Onda je vlak nadohvat ruke, stari — dovrši rečenicu Larry.

— Zašto ste se zaustavili, šerife? — dovikne trgovac Sam Goodfly, približivši se s ostalim članovima potjere. — Imate li vremena za razbacivanje? Ako ga vi imate, mi nemamo. Mi smo poslovni ljudi.

Larry stisne za tren zube kako mu ne bi preoštro odgovorio. Bio je sit tih peckanja, bio je sit časnih građana koji, tobože braneći zakon, sudjeluju u potjeri samo zato što očekuju dobru zabavu. Jurnjava za progonjenima njima je nešto poput plemićkog lova na lisice. On im zasad nije priuštio zabavu, ostali su praznih ruku, pa su sada bijesni na njega.

— Pred nama su konji bjegnaca — odgovori vladajući sobom. — Eno, u podnožju strmine. No jahača nema nigdje na vidiku. Približit ćemo se i provjeriti, ali vjerujem da su se skrivenim prijećem, koji je poznat samo malobrojnim ljudima, popeli do gorskog sedla i dokopali vlaka. Stekli su veliku prednost.

Posljednje je riječi izrekao osobito razgovijetno i polako, kao da šiba sâm sebe i ne želi ostaviti nikakvih dvojbi.

Gledali su ga u prvi trenutak zabezeknuto, kao da im govori nekakvim nerazumljivim jezikom, a onda im se u očima odrazi bijes. Osjećali su se prevarenima. Lišio ih je nečega što su smatrali već sigurnim.

— Odmaglili su? — progovori napokon trbušasti Gill Webley, vlasnik restorana »Dobar zalogaj«. Napuhnu mu se obrazi. Nalikovao je na žabi koja će zakreketati. — Odmaglili su, čujete li, ljudi?

— Danima jašemo za njima kao budale — reče Sam Goodfly i pljune — a sad su nam lijepo kidnuli. Ispred nosa. Zanimarili smo svoje poslove u gradu, gubimo zaradu jer

bismo htjeli zaštititi zakon, obraniti pravdu, ali što to vrijedi kad nas vodi žutokljunac? Jeste li igdje vidjeli dvadeset petogodišnjeg šerifa? Ne, takav je mladac mogao postati šerif samo u našem Perkshootu! Uskoro ćemo, valjda, povjeravati takav položaj i djeci. Zašto ne bismo? Neka dječak uči! Neka uči ono što bi već odavno morao znati, a mi ćemo kao stare budale kaskati za njim, žuljati stražnjice i sušiti se na suncu kao govedina. Ja sam lijepo govorio kad se birao šerif: »Pazite, ljudi, na tom poslu nije dovoljna mladost, nije dovoljno srljati, treba i mućnuti glavom, potrebno je iskustvo...«

— Možete prekinuti govoranicu — reče oštro Larry. — Sačuvajte svoje lijepe misli za sljedeće izbore. Žao mi je što vam je svima propao izlet. Žao mi je što je divljač pobjegla i što ste se uzalud nagutali prašine. Zaista je drsko što ste bili izvrgnuti svemu tomu jer vi ste časni i dični građani Perkshoota, a ne nekakav Larry Clough, nekakav balavi šerif koji prima ušljivu plaću i za nju mora biti ondje gdje je gusto. Vi imate svoje poslove, svoje kućice, svoje bankovne račune, i zauzvrat zahtijevate red i mir. Zna se tko ima kakve obaveze. A kad se nesebično pridružite potjeri za zločincima, onda očekujete da vas taj lakrdijaš, taj Larry Clough, dovede na pravi trag i omogućí vam da iz sigurna zaklona pucate na pokretne mete. Vi ste časni građani Perkshoota i nesebično izvrša-

vate svoju građansku dužnost.
– Osjećao je kako mu se od
srdžbe grči želudac. – Možete
se vratiti u Perkshoot i nasta-
viti zgrtati novac! Sutra je su-
bota, a subotom dolaze u grad
kauboji s okolnih rančeva. Do-
nijet će tjednu plaću. Šteta bi
bila da ne vidite svjetlucanje
njihovih dolara. Ono će vas
udobrovoljiti, pa ćete lakše za-
boraviti mjehure na stražnji-
cama.

– Šerife, kako se usudujete?
– dovikne preneraženo Gill
Webley. – Čini mi se, zaista,
da ste zaboravili o komu ovi-
site.

– Ovisim o svojim očima i
desnici – odvrati Larry, pre-
zirno se osmijehne i izazovno
spusti desnu ruku na držak
kolta u koricama.

– Očekivali smo od vas da
ćete ozbiljnije shvatiti zadatak
– javi se s lijeve strane Russ
Croner, žgoljavi vlasnik javne
konjušnice. Promeškolji se u
sedlu kao da se najednom čudi
svojoj hrabrosti. – Mislim, to
su gadni zločinci, otimaju tuđu
imovinu i... i...

– I ubijaju – pomogne mu
Larry. – I ubijaju. Eto, ubili su
zatvorskog stražara. Ali najvaž-
nije je što uzimaju tuđu imo-
vinu, je li, Russe? Nema većeg
zločina. Zamislite, mogli bi ti
gadovi jedne noći ukrasti vaše
konje. Ili, čak, vaš novac. Što bi
tad bilo s vama? Srušio bi se
cijeli svijet.

Opazi da ga Ralph Mature
uznemireno pogledava i želi
upozoriti očima. Dobro, možda
je zaista pretjerao, ali popeli
su mu se već navrh glave ti
dvoličnjaci, ti lažni poštenjaci,

ti sebičnjaci koji svoje hrpe
novca smatraju najvećom di-
kom i potvrdom svojih velikih
sposobnosti. Pokvareni šupljo-
glavci!

– Kako rekoh, vratite se svo-
jim kućama – nastavi. – Po-
tragu ću nastaviti sâm. Kažnje-
nike ću...

– Do bijesa, ne možete to
sami, šerife – protuslovi Mike
Shenk, sredovječni stolar, je-
dini koji se u toj skupini nije
mogao hvaliti velikom uštedeви-
nom.

Kažnjenike ću uhvatiti – ne
pokoleba se Larry – i predati
ih pravdi.

– Sami ćete ih uhvatiti? –
reče podrugljivo Sam Goodfly.
– Sad kad su već tko zna gdje.
Čudim se vašoj samouvjerenos-
ti i drskosti. Kako još imate
obraza da nam, nakon svega,
govorite kako...

Larry mu se netremice za-
gleda u oči, probađajući ga
pogledom i istodobnom izaziva-
jući. Goodflyu najednom pone-
stane riječi. Otvarao je i zatva-
rao usta kao riba na suhom.
Napokon pogleda ostale kao
da traži pomoć.

Dobro je, pomisli Larry, zadr-
žalo se još malo strahopoštova-
nja u tim ljigavcima. Nisu pot-
puno zaboravili onaj dan kad
sâm sâm dočekaao trojicu ko-
njokradica u glavnoj ulici i dvo-
jicu razoružao, a trećega, koji
je prvi posegnuo za oružjem,
predao pogrebniku.

– Vratite se kući! – reče od-
lučno. – Izvanredno sâm vam
zahvalan što ste odani zakonu
pritekli u pomoć i htjeli obaviti
moj posao.

Trzne uzde i potjera dorata prema podnožju strmine. Koliko se god pravio samouvjeren, grizla ga je spoznaja da su mu zločinci uspjeli pobjeći ispred nosa. Ipak nije bio dovoljno oprezan. Namagarčili su ga.

— Ako mu nismo potrebni, hajdemo kući — prozbori uvrijeđeno Sam Goodfly i okrene konja. I ostali su, jedan za drugim, tobože protiv volje, okretali leđa mladom šerifu. Ljutili su se na nj i opravdavali sami sebi.

Ne osvrnuvši se nijednom, Larry je iz topota kopitâ razabrao da se on i potjera kreću u suprotnom smjeru. Ne bojeći se zadatka koji je postavio sâm sebi, odahnuo je što se riješio njihovih zanovijetanja i prijekornih pogleda.

Nakon nekog vremena učini mu se da doratov topot prati nekakva jeka.

Pogleda preko ramena. Petnaestak metara iza njega jahao je Ralph Mature.

— Zašto se nisi i ti vratio? — dovikne Larry glasnije nego što je bilo potrebno. — Nemaš nikakvih obaveza. Ja sam zabrljao, ja ću i ispraviti pogrešku.

— Mora netko pripaziti na tebe — odvrati mu Ralph. — Još si mlad.

Još srdit zbog prijašnjeg sukoba s potjerom, Larry mu htjede u prvi tren oštro odgovoriti, a onda proguta riječi.

Osmjehne se i pričekaj ga.

— Čini mi se da nećemo imati težak posao — promrmlja Bill Marker gledajući iz šumarka malen ranč.

Spuštao se suton. Prije dva sata iskočili su iz teretnog vlaka, daleko od sljedećeg naselja. Koristeći se svakim zaklonom, dopješačili su oprezno do posjeda što su ga ugledali sa željezničke pruge.

— Ovdje žive samo dva muškarca, žena i dijete. U koralu imaju desetak konja. Sasvim dovoljno za nas — dodao je Bill.

Naceri se kao da je izrekao izvrsnu šalu.

— Ako žive sami usred divljine, zacijelo nisu mačji kašalj — napomene bojažljivo Steve Backer i rukavom obriše nos.

— Da, vjerojatno znaju pucati i ne tresu im se koljena čim zazuje meci — složi se s njim Buck Redley. Iako su se otarasili potjere, još nije mogao povjerovati da će uspjeti, još je posvuda vidio klopke. — Možda i nisu sami — padne mu iznenada na um. — Možda se netko pritajio u kući i vrebao...

— Nitko ne zna izvaliti takvu glupost kao ti — progunda ljutito crnomanjasti El Pacer i nehotice pogladi ožiljak na obrazu. Postao je nestrpljiv. Želio je da se što prije dočepaju konjâ, potom Markerova skrivena novca, i da se razidu. Ukrat će se na neki brod daleko odavde i zaboraviti prošlost. — Zašto bi se netko pritajio, pametnjakoviću? Odakle mogu oni znati da smo u blizini?

— Pričekat ćemo da se potpuno smrači — reče Marker — a onda ćemo se prišuljati kući. Evo, u njoj se već zapalilo svjetlo. Vjerojatno će marljiva obitelj uskoro sjesti za večeru — doda podrugljivo.

U krošnjama su cvrkutale ptice i pripremale se za počinak. S istoka je puhao lahor i hladio vruću zemlju. Dolinom se postupno širio mrak, gutajući posljednje danje svjetlo.

— Možemo krenuti

— odlučí Marker. — Moramo se prišuljati kući sa zapada da nas ne nanjuše konji. Samo oprezno! Bez žurbe!

Metar po metar približavali su se malom ranču. Činilo se kao da im osvijetljen prozor namiguje i zove ih kad bi god zatreperila petrolejka.

Marker mahne Georgeu Beltu i Alu Paceru neka se zaustave pokraj prozora, a s ostalima produži prema vratima. Vjerovao je da nisu zaključana.

Da znak rukom Beltu i Paceru, koji odmah razbiju prozorsko staklo i upere unutra revolvere, i istodobno pritisne kvaku.

Vrata su uistinu bila otključana.

Četvoro za stolom zaprepaseno pogledaše uljeze. Plavokosa žena vrisne i nagonski zagrlí dječaka, kojemu je bilo pet-šest godina. Mladi muškarac ustane i pogleda prema pušci obješenoj na zidu, ali ga smjesta upozori metak, zabivši mu se blizu noge u drven pod. Stariji se samo uhvatio za rub stola i nijemo gledao.

— Stanite pokraj zida! — naredi Marker i mahne revolverom. — Brzo!

— Što to znači? — pobuni se mladi suhonjavi muškarac. — Što želite?

— Pogodi, šaljivčino — odvratí prezirno Marker.

— Ovo je razbojnički upad — reče ogorčeno muškarac.

Nad njegovom gornjom usnicom iskrile su se kapljice znoja, a glas je bio promukao.

— Ma nemoj? — nastavi se rugati Marker. — A ja sam mislio da je to prijateljski posjet, da nas očekuje svečana večera. Povucite se svi do zida, rekao sam već jednom! — doda odrješito.

— Što želite? — ponovi suhonjavi.

— Ako te baš zanima, zaželjeli smo se jahanja — prozbori Marker.

Suhonjavi ga je muškarac za trenutak gledao zbunjeno kao da ga ne razumije. Naboralo mu se čelo od napetog razmišljanja. A onda razrogači oči, naslutivši smisao njegovih riječi.

— Nećete valjda... — zausti.

— Hoćemo — prekine ga Marker zadovoljno se smijujući. — Uzet ćemo konje. Čine nam se sasvim dobri, pa ćemo...

— Hulje proklete, prolili smo litre znoja hvatajući ih i kroteći. Ništarije! — Suhonjavi naglo jurne prema Markeru.

— Nemoj, Clinte! — vrisne žena.

Predvidjevši napad, Marker se ne pomakne, a onda trzne naglo revolver uvis i udari Clintu njime postrance po čeljusti. Clint posrne, zatim dobjije i udarac bridom dlana po šiji. Strogošta se kao pokošen i pri padu prevrne stolac.

Plavokosa žena prestrašeno zajeca i okrene sinčića prema sebi da ne gleda taj prizor.

— Što vam je skrivio brat? — promrsi kroza zube stariji muškarac prosjedi zalistaka i slomljena nosa. Otvarao je i zatvarao šake.

— Drži jezik za zubima, inače ćeš proći kao i on — odvрати Marker prijeteći. Zgrabi sa stola komad suha mesa i zagriže ga. — Ukusno je — naceri se i pogleda ostale. — Opskrbit ćemo se ovdje hranom.

— Mi smo siromašni — promrmlja prosjedi. — Nemamo dovoljno ni za sebe.

— E, onda ćete sad imati još manje za sebe — odvрати nemilosrdno Marker.

Uživao je u nadmoći. Osjećao se kao nekad kad bi zauzvatio poštansku kočiju i gledao putnike kako drhture pred njim i pokušavaju mu se dodvoriti smiješkom i smjernim pogledom, pokušavaju ga nagovoriti da baš njih poštedi i ne isprazni im džepove.

— Ne smijete to učiniti — ustraje prosjedi. — Radimo kao mravi, hvatamo konje i krotimo ih, uredili smo i vrt, nastojimo pošteno preživjeti u ovoj divljini. Ne smijete nam oteti plodove žuljeva! Ne smijete!

— Hm, da — izusti zamišljeno Marker i polako korakne prema njemu. — Ne bi bilo pošteno. Namučili ste se, dabome — reče blago.

Iznenada zamahne kratko i udari ga ljevicom u trbuh.

Ne očekujući takav napad, prosjedi ostane bez zraka i skvrči se.

*Marker ga udari još jednom. Ovaj put revolverskom cijevi iza uha.

— Mućite se i dalje, stoko! — vikne prezirno. — Niste, valjda, mislili da ćemo se rasplakati nad vama? Radite kad ne znate ništa drugo!

Plavokosa je žena stajala kao kip. Zaprepaštena događajima, zanijemila je. Krik joj je zamro u grlu. Samo su se raširile njene oči. Kao da se bojala kako će svratiti pažnju na sebe ako se pomakne.

— Osedlajte konje! — naredi Marker svojim ljudima. — Budući da hvataju mustange, vjerojatno imaju dovoljno sedala za nas. Ako ih ne bude dovoljno, netko će jahati na golim leđima. Pričekat ću vas ovdje.

Kad su ostali izišli, sjedne na rub stola i počne žvakati meso. Suhonjavi i prosjedi ležali su na podu još onesviješteni. Sad kad ih je gledao malo pažljivije, vidio je da su slični jedan drugomu.

— Natrpaj nam u vreću zalihе hrane — reče plavokosoj. — Mеса, graha, slanine, kave...

— Kave više nemamo — odvрати ona plaho. — Muž nije dugo bio u gradu.

Marker ju je netremice promatrao. Kao da je htio odgonetnuti da li mu laže.

— Dobro — prozbori napokon — daj ostalo. Ali bez podvala. Vidiš da mi je u ruci revolver. Osim toga, vidjela si već da se ne šalim.

Gledao ju je kako ide u smočnicu. Dječak ju je pratio u stopu, držeći joj se grčevito za smeđu suknju i osvrćući se bojažljivo.

— Ne zatvaraj vrata! — dovikne joj strogo Marker kad je koraknula u smočnicu.

Zadovoljno se smješkajući, pogleda za trenutak prema razbijenom prozoru. Iz korala se čulo uznemireno toptanje kopitâ.

Vjerojatno nisu mustanzi još sasvim pripitomljeni, pomisli zlobno, pa imaju momci grdnih muka s njima. Neka se malo razgibaju!

Otrpilike u isto vrijeme kad je plavokosa dovukla iz smočnice vreću, pojaviše se na vratima George Belt, Chad Jones i Buck Redley. Backer i Pacer ostali su uz konje.

Uto se i suhonjavi Clint pomakne na podu. Zastenje i opipa čeljust, na kojoj je već iskočila otekлина. Postupno se sjeti što se dogodilo i njegove oči gnjevno bljesnu.

— On ti je muž? — upita Marker plavokosu i pokaže revolverom na njega.

Ona samo kimne.

— Vidiš, tvoja je žena pametnija — obrati se Marker Clintu. Zaviri u vreću. — Evo, donijela nam je što smo tražili. Ona je spremna dati ako mora — doda dvosmisleno, uživajući u svojoj duhovitosti.

— Gadovi! — promrsi kroza zube Clint i pokuša se dići, ali George Belt podmuklo ga gurne nogom u prsa tako da je opet bubnuo na leđa. Dok se radovao što je, premda kržljiv, jednom ipak jači od nekoga, Beltov je hihot podsjećao na konjsko njištanje.

— Baš si uporan! — reče Marker gledajući podrugljivo Clintu. — Vjerovao sam da si

gostoljubiviji domaćin. Ljubazniji.

U međuvremenu se osvijestio i Clintov brat. Izvrnuo se na bok i povraćao, držeći se za trbuh.

— Dobro, ako nismo ovdje poželjni, možemo krenuti — izusti Marker. — Nećemo nikomu dosadivati. Uvrijedili ste nas svojim držanjem.

— Mogli bismo uzeti još nešto — progovori George Belt i iznenada stavi ruku plavokosoj na prsa. Zahihoće sretan što je u središtu pažnje.

Žena zaprepašteno ustukne, ali Belt odmah korakne za njom.

Clint htjede ustati vidjevši što se priprema, no Buck Redley mu grubo nagazi čizmom na lijevu šaku tako da je protiv volje zastenjao od boli.

Osjetivši se još sigurnijim, Belt naglo razdere plavokosoj ženi sivu bluzu i grubo je uhvati za jedru dojku. Pokušavao ju je srušiti na pod dok se ona očajnički branila i izbezumljeno vrištala.

Marker je mirno gledao prizor. Nije mu baš bilo osobito stalo do žena. Često se pitao zašto muškarci trate vrijeme za njih. No ako se mali George želi zabaviti, neka mu bude.

Smješkao se i šutnjom pokazivao da se ne protivi.

Dašćući od napora i požude, George Belt upravo je uspio srušiti ženu na koljena, grubo je povukavši za dugačku žutu kosu. Htio se baciti na nju kad ga je snažno uhvatila za rame ruka i napola ga okrenula.

Ugleda pred sobom Chada Jonesa. Htio bi je imati prvi, pomisli odmah. Prije mene!

— Došli smo po konje, i njih smo uzeli — promrmlja Chad Jones ne pustivši mu rame. — Ništa nam drugo ne treba!

— Ali... ali, što se miješaš? — pobuni se napokon George Belt.

— Ništa nam drugo ne treba! — ponovi odlučno Chad Jones.

George Belt se trenutak-dva zbunjeno kolebao. Tad se razbjesni.

— A, nećeš ti meni zapovijedati, kljakavi gade! — vikne pustivši ženu i okrene se sasvim prema Chadu Jonesu. — Nećeš ti meni...

Zaslijepljen srdžbom, posegne za revolverom u korijama.

Chad Jones nije se namjeravao poslužiti oružjem. Udari ga u trbuh lijevom rukom koju nije mogao potpuno ispružiti zbog iskrivljenog lakta, a kad se Belt skvrčio od boli, pogodi ga desnom šakom u bradu.

Belt zatetura korak-dva i padne. Zapanjeno ispljune zub. Razjaren zato što ga je Chad Jones ismijao pred svima, pogotovu pred rančеровом ženom, posegne opet prema korijama. Pod vršcima prstiju bio mu je već revolverski držak.

— Dosta je! — vikne strogo Marker. Držao je u ruci uperen kolt. — Dobio si ono što si tražio. Ako ne možeš nešto ostvariti do kraja, onda ništa i ne započinji. Hajdemo!

Belt se polako digno, tiho psujući i otrovno pogledavajući Chada Jonesa. Samo za tren skrenuvši sive oči prema ženi koja je grčevito pokušavala pokriti razderanom blu-

zom grudima, obriše nadlanicom usta i krene prema vratima.

Marker pričekao da svi izidu i tad pođe za njima. Ne smijem dopustiti da se potamane međusobno, mislio je. Potrebni su mi još.

Pet dana nakon toga stigli su do malog ranča Larry Clough i Ralph Mature. Bili su umorni i prašnjavi.

Dočekala ih je puščana cijev, prijeteci uperena kroz prozor. Tek kad su se predstavili i pokazali metalne zvijezde, cijev se pomirljivo povukla.

Clint im je ispričao što se dogodilo a supruzi su nijemo sjedili pokraj njega i samo kimali povremeno. Spomenuo je i sukob u bandi, spomenuo je kažnjenika napola skvrčene ruke, koji je pokazao da još nije zvijer. A u očima plavokose žene zacaklile su se suze.

Serif i njegov stari pomoćnik bijahu, dakle, na pravom tragu. Ta ih je spoznaja obradovala. Ulila im je nadu da će uspjeti.

Ali od pobjeglih kažnjenika odvajalo ih je sad pet dana.

Pet dugih dana.

IV

— Zašto smo skrenuli prema Ringwoodu? — upita Steve Backer sustigavši Markera i usporivši konja. Bio je već sit jahanja i pustoši. — Zar si u tom gradu sakrio novac koji si nam obećao? Znaš da ne smijemo u grad. Prepoznat će nas netko. Vjerojatno su već posvuda tjeralice. Čim ujašemo,

netko će uperiti u nas prst i tad...

— Prestani sliniti, Steve! — prekine ga osorno Marker i pljune duhan koji je žvakao.

— Nisam mislio ništa loše — pokuša se opravdati Steve Backer — ali...

— Ali si već napunio gaće — reče Marker i prasne u smijeh.

I ostali su se smješkali, premda su u posljednje vrijeme bili loše volje i svaki čas se prepirali zbog običnih sitnica.

— Ne znam, kako si uopće mogao zarađivati svoj kruh svagdašnji kao džepar — nastavi Marker dobro se zabavljajući. — Tebi su se, mogao bih se kladiti, uvijek tresle ruke od straha. Nije ni čudno što si svaki čas u zatvoru.

Steve Backer se pokunji i zaostane. Pokaje se što mu se obratio. Ionako nije ništa doznao. Samo su se svi dobro zabavili na njegov račun. Eh, da se može već jednom odvojiti od njih! Popeli su mu se na glavu. A i boji ih se. Vладају se kao vukovi. Još su gori nego u zatvoru.

— I mene zanima odgovor na Steveovo pitanje — progovori tad Al Pacer, smrknut kao i ponajčešće dotad. — Kad jašem nekamo, želim znati zašto jašem baš na tu stranu.

— Hm, nemate baš previše povjerenja u mene — reče nezadovoljno Marker — unatoč svemu što sam do sada učinio za vas.

— Najviše smo sami pomogli sebi — osmjeli se Pacer i u idućem se trenu uplaši da je pretjerao. Iako je rukovao nožem

kao da ga je imao još u kolicima, nije se želio sukobiti s Markerom.

Ali Marker ga samo pogleda. Napeli su mu se mišići na šiji. Bio je to jedini znak pritajenog bijesa. Skrene pogled prema ostalima.

— Daleko smo od potjere — prozbori. — Po svoj prilici su već i odustali od proganjanja i vratili se. To nije baš malen uspjeh, čini mi se. Zaboravili ste gdje smo bili još nedavno, ha? Zaboravili ste robiju, okove, stražarske šamare, splačine umjesto jela? Da, svatko se brzo navikne na bolji život. Zaboravi prošlost. A ja sam vas doveo do slobode. Ja!

— Nitko ne tvrdi da nisi najviše pridonio bijegu iz zatvora — javi se Chad Jones. — Doduše, ne znam baš je li trebalo stražara onako... — Slegne ramenima i ne dovrši rečenicu. — Uglavnom, zaslužan si, ali nećemo ti se sad, valjda, klanjati do kraja života? Nismo spremni slijepo slušati svaku tvoju odluku. Ako si jednom odlučio pravilno, to ne znači da uvijek imaš pravo.

Slutio je da se svi slažu s njegovim riječima, čak i podmukli, sivooki George Belt koji mu ne može zaboraviti ono spašavanje plavokose žene.

— Da, vidim da ste nestrpjivi — progovori napokon Marker. — No mislio sam da ste domišljatiji i da će vam bez objašnjavanja biti jasno... — Prezirno odmahne rukom. — Idemo u Ringwood po novac.

— U gradu si ostavio novac? — upita zabezeknuto Steve Backer.

– Ne, nije u gradu moj novac – odvrati Marker, zabavljajući se na njegov račun. – Idemo po tudi novac. Po tudi. Jesi li me čuo?

– Tudi? – promrmlja Steve Backer i počeo se iza uha, još ne shvaćajući.

– Opljačkat ćemo nekoga – progunda nezadovoljno Chad Jones. – Kako ne razumiješ?

– Da, ispraznit ćemo im banku – potvrdi tad Bill Marker.

– Ne bi li bilo pametnije da, ne gubeći vrijeme, produžimo prema skrovištu gdje je tvoj novac i da se razidemo? – natukne Al Pacer.

– E, ne bi bilo pametnije – odgovori mu osorno Marker.

– Skrenut ćemo pažnju na sebe – napomene Chad Jones – pa će se znati u kojem smo području. A novac nam nije potreban. Dovoljne su nam one pare koje si nam obećao.

Pogleda Markera tako kao da donekle sumnja u to njegovo obećanje.

– Svaki novac dobro dode – odvrati mirno Marker. Pazio je na svaku riječ, znajući da mora govoriti uvjerljivo i smiriti ih. – Osim toga, moje je skrovište još prilično daleko. Ostaje nam do njega najmanje tjedan dana jahanja. Zašto ne bismo ovdje usput uzeli neke pare? Poznata mi je banka u Ringwoodu. Nije velika, ali naći će se u njoj kakva svotica. – Nakesi se ostalima. – Nećemo se izvrgnuti gotovo nikakvoj opasnosti. Objasniti ću vam kako trebamo postupiti. A što se tiče otkrivanja našeg položaja, za to nas ne boli

glava. Kad odemo iz ovoga gradića, pred nama je prava divljina, pustoš u kojoj se naselja mogu nabrojati na prste. Znam ja što radim. Nisam početnik – doda samouvjereno.

* * *

Larry Cough i Ralph Mature uzdali su se u sreću. Vjerovali su da se progonjeni kreću neprestano u istom smjeru, na jugoistok, i da ondje imaju neki cilj.

Jahali su na jugoistok nasumce, dobro znajući da im se kažnjenici mogu u tom prostanstvu izgubiti kao igla u stogu sijena. Tjeskobno su se znojili pri pomisli kamo bi sve mogla družina pobjeglih skrenuti i nestati.

Bili su još predaleko da bi, poslije kiše, mogli pronaći tragove i slijediti ih. Jahali su, vođeni samo nadom da su na pravom putu.

A onda su naišli na pepeo logorske vatre. Premda on nije bio još nikakav pouzdan dokaz, osokolio ih je i potaknuo da jašu tog dana dva sata dulje nego što su prvobitno namjeravali.

– Dobro se držiš, Ralphe – zadirkivao ga je Larry kad su se napokon zaustavili, sputali konje i zapalili vatricu. – Mislio sam da ćeš odavno odustat.

– Za mene je to običan izlet – odvrati mu Ralph i namigne. – Dosta mi je gradske vreve, zaželio sam se prirode i sedla kao uzglavlja noću. Mi, stari, nismo takvi mekušci kao tvoje pokoljenje.

— Bio ja mekušac ili ne, ipak bih radije spavao u meku krevetu i ujutro doručkovao jaja sa šunkom u restoranu u Perkshootu — odvrati Larry Clough. — Ne stidim se svojih malih slabosti — doda obješenjački se osmjehnuvši.

* * *

— Zrak je čist — promrmlja Marker vidjevši da George Belt i Buck Redley nisu izišli iz banke, što bi bio ugovoren znak da nije pogodno vrijeme za pljačku. Izjaše s ostalom trojicom iz uličice nedaleko od banke.

Zaustavili su se pred prečkom za vezanje konja i nehajno sjahali. Marker krene s dvojicom unutra, a Chad Jones ostane vani, tobože brinući se o konjima a zapravo stražareći.

Prokleta pohlepa za novcem, mislio je zlovoljno Chad Jones dok je pogledavao lijevo i desno. Kojega smo vruga morali doći ovamo? Dosta mi je bježanja i skrivanja. Htio bih jednom živjeti kao čovjek, a ne kao progonjena zvijer. Eh, da se mogu što prije rastati od ove družbe! Na žalost, ne mogu otići dok ne kućne čas rastanka. Kad bih sad pobjegao, natovarilo bih ih sebi na vrat. Marker je jasno napomenuo da nitko ne smije otići jer bi mogao pasti u ruke zakonu i izdati ostale. Prokletstvo!

Ušavši u banku, Marker izvuče revolver što je bio znak ostalim njegovim ljudima.

— Ruke uvis! — naredi oštro.
— Bez podvala! Ne šalimo se!

Debeljuškasta službenica zabezeknuto zine i dršćući podigne ruke.

Mršavi blagajnik zastenje kao da ga je netko ubo. Pogleda usplahireno ulijevo i udesno kao da još ne može vjerovati kako to nije nekakva šala i onda počne dizati suhonjave ruke tako kao da mu ih netko vuče protiv volje prema stropu.

Unutra je bio i građanin okrugla ispupčena trbuha, u otmjenomu tamnosivom odijelu, a preko njegova prsluka pružao se srebrni lanac sata. Prije nego što je mogao bilo što reći ili učiniti, uhvati ga za ovratnik George Belt i grubo gurne u kut. Debeljko izgubi ravnotežu i naleti licem na zid. Iz nosa mu poteče krv. Zaprepašteno ju je brisao, čas dlanom, čas nadlanicom, i nije gledao više nikoga oko sebe. Kao da ga više nije zanimalo što se zbiva. Stenjao je i gledao krvave ruke kao da umire.

— Kamo vode ona vrata? — upita Marker i pokaže prema stražnjem zidu prostorije.

— T-to je upraviteljev ured — promuća bljedunjavi blagajnik. Njegove upale oči grozničavo su sjale, a donja usna podrhtavala.

Marker da glavom znak Bucku Redleyju i Alu Paceru.

Žurno ali tiho priđoše vratima. Pacer ih naglo otvori dok je Redley stajao sa strane i štitio ga revolverom.

Unutra je sjedio prosjed sredovječan čovjek, upadljivo okrugle glave i čupavih obrva. Naginjao se nad nekakve papire na pisaćem stolu. Očito je

htio prigovoriti što netko ulazi u sobu tako bezobrazno, bez kucanja. Vidjelo mu se to na licu kad je podigao glavu, no prigovor se ispari s poluotvorenih usta čim je ugledao oružje. Činilo se kao da je najednom ostao bez kapi krvi.

— Što je to? — upita besmisleno, premda mu je bilo sasvim jasno što je posrijedi.

— Dovedite ga — naredi Marker.

Pacer se približi prosjedom upravitelju i nađe mu se iza leđa. Promatrao mu je ruke. Htio ga je spriječiti na vrijeme ako pokuša posegnuti za oružjem u ladicu. Znao je da se takvi očajnici hvataju i za slamku.

Iako to još nitko nije zatražio od njega, upravitelj se digne, i uznemireno pogleda Pacerov revolver iza sebe. Kao da se bojao da bi ta željezna neman mogla sama od sebe izrigati vatru.

Stojeći na pragu sobe, Buck Redley nijemo ga pozove kažiprstom.

Upravitelj korakne kao da su mu noge drvene. Pacer mu gurne revolversku cijev u leđa. Za svaki slučaj. Neka mu bude od početka jasno da s njima nema šale. Bit će mekši. Spremniji na suradnju.

Ušavši u prednju prostoriju i vidjevši kakvo je stanje, upravitelj proguta slinu, a čupave obrve nad razrogačenim svijetlim očima izviju se poput krila prestrašene ptice koja bi htjela uzletjeti.

— Da ne duljimo! — prozbori odrješito Marker. — Pare na sunce!

— Mi smo mala banka — izusti upravitelj. Nemoćno okrene okruglu glavu na jednu stranu, pa na drugu, kao da traži razumijevanje. — Ovdašnji ljudi nisu bogati, u okolici nema rančeva...

— Ne zanima nas tvoj opis ovdašnjega gospodarstva — prekine ga odrješito Marker.

— Zanimaju nas pare. Pare, pare! Razumiješ?

— Imamo malo novca — pokuša opet upravitelj. Njegov podbradak zatrese se poput hladetina. — Ne isplati vam se da...

Marker ga naglo zgrabi za prsluk i prodrma kao da trese lutku.

Debeljuškasta službenica užasnuto stisne oči kao da to ne može gledati. Netko se usudio taknuti šefa pred kojim njoj klecaju noge kad god mu se mora obratiti! Do bijesa, što je s njegovom strogošću i nabuštitošću?

— Slušaj, glavonjo! — zaprijeti Marker i razjareno iskusi zube. — Ne namjeravamo ovdje ostati cijeli dan. Daj pare! Inače...

Polako napne kokot i dotakne revolverskom cijevi upraviteljev trbuh.

Upravitelj se trzne natrag kao da ga je već pogodio metak i zastenje.

— Dobro, evo... — mrmljao je. Okrene se prema blagajniku. — Jack, izvadi novac koji je kod tebe. Hajde, Jack.

Suhonjavi blagajnik polako spusti ruke i otključa ladicu s desne strane. Kad ju je počeo otvarati, Pacer uperi u njega revolver jasno mu pokazujući

da neće dopustiti nikakvo iznenađenje.

Jack izvadi iz ladice prilično tanak snop novčanica i hrpicu kovana novca. Koliko se moglo vidjeti, najviše trista dolara.

— Evo, to je sve — prozbori promuklim glasom.

— Sve? — upita Marker.

— Da, sve — požuri se odgovoriti upravitelj. — Mi smo mala banka i...

— Ima li u tvojoj sobi kakva blagajna, glavonjo? — prekine ga Marker.

Upravitelj uvuče zrak u pluća, dva-tri puta otvori nijemo usta, pogleda Pacera i shvati da je on već vidio sef, pa napokon kimne.

— Zašto to nisi odmah rekao, ha? — Marker se veselo naceri. — Hajde, budi pristojan, glavonjo, i otvori nam tu svoju ljupku blagajnu. Baš me zanima kakvi su papirići unutra.

Nasmije se grohotom. Osjećao se sigurnim jer su već utvrdili da privremeno nema u gradu čuvara zakona. Stari je šerif ujutro odjahao nekamo.

Grubo gurne upravitelja ispred sebe i pođe za njim. Pri-druži im se Al Pacer. Stigavši do sefa, upravitelj se zaustavi i otvori ga oklijevajući samo za trenutak.

Marker se podrugljivo smješ-kao i iskrile su mu se oči dok su se polako otvarala vratašca čelične blagajne. A onda mu se nabere čelo.

Unutra nije nigdje vidio novac. Samo nekakve papire. Gnjevno posegne za njima i počne ih bacati van.

— To su mjenice — počne objašnjavati upravitelj. — Čuvamo ih kako bismo...

— A novac? — drekne Marker i ščepa ga lijevom rukom za vrat. — Gdje je novac, gade ušljivi? Gdje je novac?

— Privremeno smo bez novca — zapišti upravitelj. — U škripcu smo, ali ćemo se izvući. Hoćemo! Mi smo mala banka, ali...

Marker mu se bijesno zagleda u oči. Napokon shvativši da ovdje ne može zaista ništa opljačkati, grubo ga odgurne. Upravitelj je samo treptao prestrašeno očima. Tad ga ščepa za ovratnik i povéde u prednju prostoriju.

Žustro pride trbušastom građaninu u otmjenom odijelu, koji se skutrio pokraj zida, i izvadi mu iz džepa sat. Uzme i srebrni lanac, grubo ga otrgnuvši s prsluka. Zatim pokupi novac s blagajnikova stola i htjede krenuti prema izlaznim vratima. No za oko mu zapnu zlatne naušnice debele službenice. Ne oklijevajući ni trenutak pride joj i naglo ih izvuče. Vrisnula je od boli, a iz ušnih rascica brizne krv.

Odmetnici izidu jedan za drugim iz banke. Vidjevši da ih vani ne očekuje nikakva klopka, hitro uzjašu i potjeraju konje.

Čim je posljednji pljačkaš koraknuo iz banke, blagajnik Jack je posegnuo žustro u lijevu ladicu i izvadio revolver remington što ga je uvijek držao ovdje za svaki slučaj.

Ustane i pritrči vratima. Sušičavo je soptao od napora. Držeći revolver objema ru-

kama i naslanjajući se na dov-ratak, nacilja na najbližeg pljačkaša.

Odmetnici su se već udaljili od banke dvadesetak metara.

Jack povuče obarač mršavim kažiprstom. Revolver malo poskoči, no čvrsto ga je stezao objema šakama.

Jahač na začelju skvrči se najednom, pokuša se uhvatiti za jabuku sedla, ali ruka ga nije slušala. Nagne se u stranu, izgubi konja pod sobom i tresne na zemlju.

— Pogodio sam jednoga, Matilda! — dovikne Jack uzbuđeno svojoj kolegici koja je ridala. — Jedan je platio, Matilda! Dobio je svoje.

Među odmetnicima nastane za trenutak zbrka. Nisu odmah znali odakle se puca.

— Redley je pao! — vikne George Belt.

Marker opazi na vratima banke mršavog blagajnika i revolversku cijev koja se opet uperila prijeteci. Izvlačio je već kolt iz korica.

Obuzet grozničavom željom da kazni još nekoga od njih, Jack ubrzano ispali dva hica. Prvi metak završi u prašini i uskovitla je, a drugi fijukne iznad jahača jer je Jacka već udarilo nešto u prsa i odbacilo ga metar-dva natrag.

Vidjevši da je pogodio upornog blagajnika i riješio ga se, Marker pogleda Bucka Redleyja na zemlji. Činilo se da je mrtav. Ionako nisu imali vremena za njega.

Kako bi bio sasvim siguran da Buck Redley neće nikomu ništa ispričati, Marker hladnokrvno uperi u njega kolt i opali.

Tad podbode konja. Znao je da su izvrstan cilj nasred ulice. Građani su, nema sumnje, čuli pucnjavu i mogli bi stvoriti gadne neprilike. Ako ima netko sačmaru i pripuca izbliza...

Osim toga, svugdje su građani osobito osjetljivi ako im netko dira banku. Tad se i zečevi osmjele.

Dok su odmetnici u galopu jahali iz Ringwooda, Matilda je klečala pokraj Jacka i uzalud mu pokušavala rupčićem začepiti rupu na prsima iz koje je nezaustavljivo lptala krv. Jack je isprekidano disao, već onesviješten, dok mu se na ustima skupljala krvava pjena.

— Ah, uvijek je bio čaknut — reče oholo upravitelj banke zaustavivši se pokraj njih dvoje i gledajući blagajnika. — Pametan se čovjek ne suprotstavlja sili — doda spašavajući svoj ugled.

V

Čulo se samo pucketanje vatre. Ležali su oko nje, opterećeni mislima. Jedino je Al Pacer stražario oko dvjesta metara od logora, za slučaj ako je iz Ringwooda potjera ipak krenula za njima.

Steve Backer već je nekoliko puta otvorio usta i htio progovoriti, ali prošla bi ga volja čim bi pogledao Markerovu bikovsku šiju.

Nekako mu je nedostajao Buck Redley. Ne bi se moglo reći da ga je osobito volio niti da su bili prijatelji, ali navikao se na njega. Spavali su u zat-

voru jedan pokraj drugoga, dvije su se godine gledali i danju i noću, te mu se sad svijet činio čudno prazan.

Htio je spomenuti Bucka Redleyja, ali istodobno se bo-
jao Markerove reakcije.

Marker je pucao u Bucka kao da gađa panj. Dobro, Buck je već očito bio mrtav, pa mu taj metak nije smetao. Ako je već bio mrtav, zašto je Marker pucao u njega?

– Potratili smo dva dana vrzmajući se oko Ringwooda i ispitujući situaciju – progovori iznenada Chad Jones naslonivši se na desni lakat. – Dva dragocjena dana.

– Zašto su ti ta dva dana tako dragocjena? – upita izazovno Marker znajući da je pri-
govor upućen baš njemu. – Žuri ti se nekamo? Očekuju te neki vrlo važni poslovi? Čeka te negdje dragana?

– Što se prije razidemo, to bolje – izrekne Chad Jones otvoreno svoje mišljenje.

– Razići ćemo se, bez brige – progunda prezirno Marker.

– Ne namjeravam vas zadržati kod sebe za sva vremena. Već ste mi se svojim zanovijetanjem popeli navrh glave. Glup sam što sam vas uopće poveo sa sobom.

– Možda smo ti bili potrebni – natukne mirno Chad Jones cereći se. Gledao ga je ravno u oči. Otkrio je već da mu se jedino tako može oduprijeti. Tko god spusti pogled, odmah je u podređenom položaju. Marker tumači to kao slabost, te u istom trenu poput pume napada žrtvu koja joj okrene leđa.

– Da, rekao si da ćemo se lakše izvući budemo li zajedno – osmjeli se Steve Backer. – To znači da je i za tebe bolje ako smo na okupu...

– Zaveži, stjenico prokleta! – Marker naglo ispruži nogu i grubo ga gurne čizmom u prsa. – Nećeš mi valjda još i ti soliti pamet!

Chad Jones stisne usnice gledajući taj prizor, ali obuzda se. Premda se kao konjokradica odavno razišao sa zakonom i bio za svakoga časnoga građanina zločinac jednak ubojica, ako ne i veći, nije podnosio nasilje. Ono mu se gadilo pogotovu sad kad je osjetio dah slobode. Želio je samo mir, bezbrižna jutra, udisanje svježega zraka dok sunce proviruje iznad obzorja u svitanje, upijanje prirode svim osjetilima. Izišavši izvan zatvorskih zidina, imao je dojam kao da nanovo otkriva život i čudio se svome negdašnjem sljepilu. Kako je mogao nekoć nizati dane opsjednut samo mržnjom prema onima koji su ga, još napola dječaka, divljački gazili na ulici. Ogorčen što je baš njega snašla takva sudbina, mislio je samo na osvetu društvu. Osjećajući se odbačen, ukrao bi povremeno ponekog konja, uvijek samo onima koji su ih imali dovoljno. Pošto bi ga jahao neko vrijeme, prodao bi ga. No kamo ga je to dovelo? Na robiju. Još je dobro prošao što ga nisu objesili. Da, našao se na robiji, gdje su postupali s njima okrutnije nego sa životinjama, a sad se druži s ovim protuhama s kojima nema gotovo ništa zajedničko. Kad će ih se napokon riješiti?

– Podijelit ćemo novac kako sam obećao – progunda Marker – a onda se brinite svaki za svoju kožu. Vidjet ćemo kako daleko ćete dogurati!

Kojega sam ih vraga natovarilo sebi na vrat? pitao se zlovoljno. Više mi nisu baš nimalo potrebni. Što prije ih se otarasim, to bolje. Ako nije iz Ringwooda krenula za nama potjera, uskoro ću im okrenuti leđa. A o skrivenu novcu neka samo sanjaju! Naivčine! Kako su mi odmah povjerovali da imam skriveno blago!

Zlobno se nasmiješi.

Ralph Mature sjaše, klekne na jedno koljeno i zagleda se u zemlju.

– Pred nama su, tri mu lule! – progovori veselo.

– Pred nama su. Nismo uzalud žuljali stražnjicu na sedlu. Eh, odmah se osjećam čilo i mlad.

– Mmm, da, pred nama su – promrmlja Larry gledajući tragove. – Samo, koliko su još daleko? Imali su veliku prednost.

– Imali su, imali. – Ralph žustro kimne tako da mu se zanjihala čupava sijeda kosa.

– No prednost se istopila. Skupo ih je stajao onaj pokušaj da opljačkaju banku. Potratili su ondje vremena i vremena. Osim toga, čini se da smo jahali brže od njih – doda pogledavši opet tragove kopita. – Vjerojatno se već osjećaju sasvim sigurnim.

– Koliko su prema tvome mišljenju još ispred nas? – upita Larry.

– Jedan dan. Možda i manje – odgovori Ralph.

– Kako si to zaključio? – zanimalo je Larryja. Rado je učio od starca.

– Vidiš, vjetar je donio razmjerno malo prašine na tragove. Prema debljini prašine ocjenjuje se starost otisaka kopita.

– Osim toga, one izmetine prilično su svježije – napomene Larry i pokaže rukom.

Ralph podigne glavu i pogleda ga škiljeći zbog sunca.

– Slušaj, momče, nisi ti baš takav neznalica kao što se praviš – izusti tiho i uspravi se. – Uostalom, ne bih te ja ni izabrao za svog šefa da si tup – doda dok se penjao na konja. A onda se prestane smijuljiti i uozbilji se. – Nipošto ne mogu odgonetnuti zašto si baš mene imenovao svojim pomoćnikom. Mogu ti reći da je cio Perkshoot zinuo od čuda kad si mi prikvaćio zvijezdu. Znali su da lutam od krčme do krčme i...

Glas utihne, a starčeve se oči zalijepe za preriju, titravu od vrućine.

– Naslutio sam da se u tebi skriva stari iskusni vuk – reče mu Larry kad su ponovo potjerali konje. – I dok si pijan teturao ulicama, vrijedio si više nego svi u Perkshootu zajedno.

– Pio sam kao spužva, mora se priznati – promrmlja zamišljeno Ralph i zatrese glavom kao da se čudi sam sebi. – Spiskao sam gotovo sav novac što sam ga stekao tražeći zlato. Istina, nije to bila baš velika svota, ali ipak...

– A zašto si se najednom prihvatio boca? – upita ga

Larry ono što ga nije još nikad pitao.

— Hm, ne znam hoćeš li to shvatiti — odvratila Ralph gledajući pred sebe. — Ne znam. Jednostavno, u jednom trenutku pogledaš život iza sebe, i vidiš da si ga spiskao. Pogledaš život pred sobom, i vidiš samo prazninu. Pustoš oko sebe poput ove oko nas. Zapeku te oči i želiš zažmiriti. A zažmiriti možeš samo ako te viski počne žariti u želucu.

— Nisi nikad bio oženjen, ha? — Larry ga letimice pogleda.

— Nisam. — Ralph puhne kroz nos. — A mogao sam se oženiti, imati djecu, srediti se. — Turobno se osmjehne. — Voljela me barska djevojka. Da, barska djevojka. Još vrlo mlada. Nisam ni ja prema njoj bio ravnodušan. Zvala se Melly. Imala je crvenkastu kosu, valovitu, prčast nos i pjege oko njega. Sačuvao sam je u sjećanju takvu. Tko zna kakva je danas... ako je još živa. Možda ima čopor djece i stara je baba, kao što sam i ja danas starkelja. Da, život projurila...

Zašuti i stisne usnice kao da ga je zaboljelo nešto u utrobi.

— I, što je bilo s tom djevojkom? — potakne ga poslije nekoliko trenutaka Larry. Još nikad nisu razgovarali tako povjerljivo.

— Što je bilo? — promrmlja Ralph. — Odjahao sam. Pobjegao. Ostavio sam je, glupan prokleti. Nisam mogao podnijeti pomisao da bi mi ljudi, kad bih se oženio njome, šaputali iza leđa i pokazivali na nju i

mene prstom. Budala! Nisam tad shvaćao da živim svoj život. Nisam shvaćao da nitko, ako je i spavao s Melly, nije imao njenu dušu. Kažem ti, bio sam budala. Pobjegao sam od nje, ali je nisam mogao zaboraviti. Potucao sam se, jalovo tražio zlato, slušajući prepričavanja o tomu kako je netko... čas ovdje, čas ondje... pronašao zlatnu žilu, a godine su prolazile. Naišao sam samo na mrvicu, ostao sam gotovo praznih džepova, a godine su prošle. Tražio sam sreću u zlatnom prahu, premda mi je sreća bila na dohvat ruke dok sam se družio s Melly. Eh, kad bi se život mogao još jednom proživjeti! — sumorno zakima. Svakomu se čovjeku pokaže u životu prava prilika. Neki je zgrabe objeručke, a neki je ne vide. Neki su sretni, neki nisu. U tome je cijela mudrost, momče!

— Ja još nisam vidio takvu priliku — promrmlja zamišljeno Larry.

Ralph ga pogleda, ali ne reče ništa.

— Vjerojatno te zanima kakvi su dani iza mene — izusti mladi šerif.

Starac samo slegne ramenima.

— Mojega je oca prignječio kotač poštanske kočije dok ju je popravljao — reče Larry. — Bio je kolar. Umro je kad su mi bila tek četiri mjeseca. Mati je ostala nezbrinuta. Morala je, iako slabašna, prati drugima rublje i obavljati svaki posao koji bi joj ponudili, ne bi li zaradila koju paru za nas. Još kao balavac vidio sam da neki

jedu dan na dan odreske i pitu od jabuka, dok se drugi, poput majke i mene, raduju i zalogađu kruha. — Nehotice zaškruguće zubima. — I sve se to događalo... i događa se... u skladu sa zakonom. Naša sveta, civilizirana pravda! I, zamisli, sad ja predstavljam taj zakon — reče ironično i zlovoljno se osmehne. — Štitim ga, kako se to kaže!

— Nisi mi još ispričao svoj put do zvijezde — podsjeti ga Ralph.

— A, da. Majci su oboljela pluća, kašljala je, pljuvala krv i dalje radila. Upravo sam navršio trinaest godina kad me napustila zauvijek. Stisnuo sam zube i zaposlio se kod kovača. Stenjao sam od napora, možeš mi vjerovati. No imao sam krov nad glavom i dobivao kakvo-takvo jelo. Ipak, naposljetku mi je dozlogrdio takav život i otišao sam. Ponajviše su me otjerale kovačeve čuške. Opalio bi mi šamar kad god ne bi bio dobre volje, skrivio mu ja nešto ili ne. Najopasniji je bio kad bi ga razljutila žena, mesnata, sisata, donekle brkata. Tad sam ja izvlačio kraći kraj. — Larry se kratko osmehne, osjećajući se tih prizora. — Uglavnom, pridružio sam se... bilo mi je tad gotovo petnaest godina... skupini lovaca na bizone. Navratili su se u grad i opskrblivali zalihamu. Nisu me baš rado prihvatili. Nekako sam ih uspio nagovoriti. Kuhao sam im i radio sve što bi zatražili. Kod njih sam mnogo naučio. Napokon sam mogao kupiti pušku. Nekoliko sam godina lovio bi-

zone, zatim sam se zaposlio kao pratilac poštanskih kočija. Tako sam stigao i u Perkshoot. Ondje je upravo umro stari šerif, udarila ga kap, pa im je bio potreban novi. Zapazili su me, netko im je ispričao da sam dvaput odbio napade na kočiju, i dodijelili su mi veliku čast da bdijem nad njihovim imetkom i mirom. Lijep životopis, ha? — Pogleda Ralph i zakima — Osušilo mi se grlo dok sam brbljao.

Posegne za čuturicom i štedljivo popije dva-tri gutljaja mlake vode.

Ralph je šutio i jednolično se njihao u sedlu u skladu sa sivčevim kaskanjem.

— Pun si gorčine, momče — prozbori napokon. — Oslobodi je se. Ispljuni je. Ona ti je poput otrova. Izgrist će te.

— Budemo li se ovako vukli, nećemo nikada dostići one ništarije pred sobom — reče nestrpljivo Larry, praveći se da nije čuo njegove riječi, i podbode dorata.

VI

Ostavivši konja u šikari, Vuk se poguri i počne se oprezno šuljati prema jaruzi. Svaki bi čas zastao i posvrnuo se oko sebe.

Bubnjala mu je krv u žilama, djelomice zbog mladenačke uzbuđenosti, a djelomice zbog gnjeva što mu je palio utrobu.

Navršio je dvadeset godina i više nije mogao izdržati u rezervatu. Pobjegao je iz njega tražeći osvetu. Često je slušao starije ratnike dok bi pričali o

prošlosti, o onim vremenima kad su prerijom lutala nepregledna krda bizona, kad nije bilo gladi i kad je crveni čovjek slobodno jahao svojom zemljom. Slušao je o dolasku bijelih lica, o prijevarama i pokoljima. Ponešto je i osobno doživio. Još se vrlo jasno sjećao kako su jahači u plavim uniformama upali u njihov logor dok je većina muškaraca bila u lovu. Bile su mu tad tek četiri godine. Vojnici su bjesomučno pucali i odveli njegovu sestru. Ostavili su je unakaženu neda-leko od logora.

Bljedoliki su varalice, spoznao je odavno. Bljedoliki su otimači. Protjerali su crvene ratnike s njihove zemlje i zatvorili ih u rezervate, odredili im gdje moraju živjeti. Htjeli bi da ratnici postanu žene.

Grčevito stegne držak noža za pojasom dok su mu crne oči osvetlički svjetlucale. Vidio je na rubu jaruge stražara, okrenuta njemu bočno. Dakle, ostala su četiri jahača u jaruzi. Ulogorili su se. Iako bljedoliki vjeruju da su zauvijek oteli ratnicima preriju, ipak se ne osjećaju sasvim sigurnim. Eto, postavili su stražara.

Pratio ih je od jutra, neprestano jašući podalje od njih kako ga ne bi opazili. No nije ih puštao iz vida. Znao je da će se oni kad-tad zaustaviti.

Kad su se navečer ulogorili, približio im se pod okriljem tame, i sad se šuljao prema jaruzi iz koje mu se miris dima već uvlačio u osjetljive nosnice.

Noć je bila mračna, bez zvijezda na nebu.

Bljedoliki stražar sjedne na poveći kamen i zapali cigaretu. Pokuša rukom zakloniti plamičak, ali sjaj se ipak razabrao u tami. Vuk se prezirno osmjehne. Bljedoliki su glupi. Potisnuli su ratnike samo zato što ne drže riječ i što imaju pogubne puške.

Stigavši do posljednjeg zaklona, do velike kamene grotnade, ukoči se ocjenjujući situaciju. Od stražara ga je dijelilo trideset koraka.

Mogao bi baciti nož. Vježbaajući sa svojim vršnjacima u rezervatu, mnogo je puta pokazao da dobro gađa.

Ipak, ako promaši cilj? Udaljenost je prilično velika. I mračno je. Upropastit će sve ako promaši. Morat će pobjeći, a bljedoliki će mu se rugati.

Zamišljajući njihov podrugljiv smijeh, osjeti kako mu od muke izbija hladan znoj. Stisne usnice i odluči se prišuljati.

Bljedoliki je okrenut postance i gleda onamo gdje će sutra izići sunce. Neće ništa čuti ni opaziti u mraku, mislio je Vuk.

Polako se spusti na zemlju i ispuže iz zaklona. Ne skidajući pogled sa stražara, počne puhati vrlo oprezno i strpljivo. Svaki bi put najprije opipao tlo pred sobom i tek bi se tad povukao naprijed. Nipošto nije htio da se iznenada zakotrlja neki kamenčić i oda ga.

Zastane mu dah kad se bljedoliki neočekivano osvrnuo. Priljubi se uza zemlju, nadojajući se da se njegovo tamno tijelo stopilo s njom i da ga stražar neće moći razaznati.

Bljedoliki pljune i, okrenuvši opet glavu u onomu smjeru u kojemu je i prije gledao, povuče dim iz cigarete. Zažari se njen vršak.

Polako ispustivši zrak iz pluća, Vuk se nastavi približavati. Bio je još samo tri koraka od stražara i jasno čuo njegovo jednolično disanje. Znajući da ne smije oklijevati, podigne se na ruke i koljena tiho kao puma i spremi za skok.

Dok je još letio kroza zrak, desnom je rukom izvlačio nož.

Stražar kao da je u posljednji trenutak naslutio opasnost. Počne se dizati s kamena i napola okrene glavu. Uto mu već Indijančeva lijeva šaka pokrije usta. Htio je viknuti, upozoriti ostale, htio je posegnuti za revolverom o boku, ali presiječe ga bol. Duboko u prsa zarila se oštrica.

Osjećao je, omlohavivši, kako se nož izvlači i ponovo zabada na lijevoj strani, baš u srce koje kao da se najednom rasprsnulo...

Spuštajući beživotnog stražara na zemlju, Vuk razabere na zgrčenom licu dugačak ožljak.

O, bljedoliki je jednom pobjegao smrti, pomisli. Ali ovaj mu put to nije pošlo za rukom.

Pažljivo osluhnuvši čuju li se kakvi koraci iz jaruge, uzme bljedolikom pušku. Očarano prijede prstima po njenoj hladnoj cijevi. Ratnici su ga već naučili rukovati njome. Sijati će smrt. Osvećivat će pleme.

Pokupi sve metke, zatim izvuče ubijenom stražaru revolver iz korica. Kolebao se bi li ga uzeo ili ne. Nije još nikad pucao iz revolvera.

Ipak će ga uzeti. Mogao bi mu kad-tad dobro poslužiti

Osvrnuvši se oko sebe, poguri se i tiho prišulja rubu jaruge.

Unutra su, zaštićeni od pogleda, ležali bljedoliki oko gotovo ugasle vatre. Jedan, dvojica, trojica, četvorica, brojio ih je. Dakle, ne stražari više nitko.

Činilo se da spavaju.

Pogladi pušku. Kako bi bilo da svom današnjem uspjehu doda još jedan? Mogao bi odozgo otvoriti vatru na njih. U klopki su.

Premda zaslijepljen mržnjom shvati da bi, u najboljem slučaju, mogao pogoditi jednoga od njih. Ni to nije sigurno. Nije naviknut na tu pušku. Možda bi promašio prvim hicem, a onda bi bljedoliki skočili na noge i zgrabili oružje. Mora se priznati da bolje pogađaju vatrom iz pušaka nego ratnici. Bio bi prisiljen na bijeg, a oni bi, vjerojatno, jurili za njim. Uvjeren je, doduše, da se u mraku snalazi bolje od njih, ali ipak...

Na njegovu licu zatitra smijesak kad mu je nešto pametnije palo na um. Da, mogao bi noćas slaviti i te kako veliku pobjedu...

Sa strane, blizu ruba jaruge, bili su konji. Privezani za krčljivo stabalce. Rastjera li ih, bljedoliki će morati umrijeti, i to još mučnije nego da su ih izrešetali meci. Neka skapaju u otetoj preriji!

Oduševljen i ponosan zbog te zamisli, Vuk pričekao još nekoliko trenutaka kako bi se potpuno smirio i ovladao svim mišićima, a onda otpuže preko

rubu i počne se spuštati u jarugu.

Opet napredujući sporo i oprezno, povremeno bi pogledao četvoricu usnulih. Činilo mu se da čvrsto spavaju. Neće ga čuti.

Više se bojao da će se uznemiriti konji. Nanjušit će nepoznat miris. Već su pogledavali usplahireno. Najbliži se povuče korak-dva u stranu.

Dijelila su ga još samo tri-četiri koraka od njih. Više nije smio oklijevati. Uspravi se i mirno im pride. Jedan zatopće uznemireno kopitima, no bljedoliki su se, očito osjećali sigurni i bezbrižno spavali.

Vuk počne užurbano odvezivati uzde privezanih konja, ne odvajajući pogled od protivnika oko napola ugasle žeravice.

Četiri su konja već bila slobodna i upravo su se počeli okretati. Iznenada jedan od njih zarže.

Vuk je odvezao i petoga. Gledajući bljedolike kako dižu pospano glavu, gipko se popne na njegova leđa i prodorno krikne. Konji odmah jurnu, ionako već napeti od usplahirenosti i željni oduška.

Skočivši na noge, Bill Marker razabere u mraku sjenke što su munjevito promicale izvukavši revolver automatski počne pucati. U prvi čas nije ni shvatio što se zbiva, samo je naslutio opasnost.

I ostala trojica već bijahu na nogama. Čak je i plašljivi Steve Backer, sposoban samo za krađe, panično otvorio vatru.

Jedan konj bolno zanjšti. Začuje se njegov potmul pad i mlataranje kopitima u agoniji.

Vuk je već istjerao ostale konje iz jaruge i, jašući iza njih, potjerao ih prema šikari u kojoj je sakrio svoga konja.

Bljedoliki su sad nemoćni poput orla podrezanih krila, mislio je zadovoljno.

Unatoč radosti zbog pobjede, slutio je da ga na osvetničkom pohodu vreba negdje smrt. Sreća će mu jednog dana okrenuti leđa. No dotad će osvetiti mnoge ratnike.

Nimalo se ne plašeći budućnosti, pomirivši se s neizbježivom smrću, zaputi se s konjima na sjeveroistok.

VII

— Kakva je ovo zagonetka? — promrmlja Larry sjahavši blizu jaruge i promatrajući tlo. Maloprije su opazili konjske tragove, a sad su razabrali među njima otiske čizama.

— Zanimljivo — složi se Ralph. — Da vidimo rješenje zagonetke.

Nastavi slijediti tragove. I Larry ponovo uzjaše te krene za njim.

Nakon petnaestak minuta jahanja tragovi se radvoje. Konjski su produžili na sjeveroistok, a čizme su skrenule na zapad.

— Što sad? — progunda Ralph i počeo se palcem po neobrijanoj bradi tako da se čulo struganje.

— Koliko se može razabrati, pješačila su četiri čovjeka. Jednoga smo, petoga, našli zatrpahnoga kamenjem. Dakle, nameće se zaključak da je na konjima odjahao netko tko ne pri-

pada bandi. Nikakvo mi drugo rješenje ne pada na um.

— Na koju ćemo stranu?

— Jasno je. Krenimo za šetačima — odluči Larry, podrugljivo naglasivši posljednju riječ. — Njih ćemo brzo doći. Ne budu li nam zanimljivi, još ćemo moći slijediti konje.

— Tvoja je odluka za mene. zapovijed — odvrati Ralph u šali, još se kolebajući što bi bilo najpametnije. Možda im oni koji pješače ionako ne bi mogli pobjeći...

— Zabrljao sam — promrm-lja Larry kad su ponovo krenuli. — Pogriješio sam one večeri kad smo im se približili s potjerom. Trebalo je da ih napadnemo. Ne bismo sad morali danima jahati za njima. Osim toga, ne bi stradao blagajnik u Ringwoodu.

To ga je tištalo cijelo vrijeme.

— Tko zna koliko bi članova potjere poginulo pri tom napadu — napomene Ralph — — Billi su već umorni, nestrpljivi, zbog toga i neoprezni, a namjerali bi se na vraški opasnog protivnika. Teško se može oci-jeniti što bi bilo bolje. — Slegne ramenima. — Uvijek se propušteno čini pametnijim potezom. No to ne mora biti istina. Ne mora — mrmljao je.

Koliko se god trudio, nije uspio sasvim razuvjeriti Larryja.

* * *

— Proklete čizme! — progunda Marker pipajući boso stopalo i krvavi žulj na peti. — Za sve to možemo zahvaliti tra-

ljavom Paceru. Da je na straži otvorio oči, ne bismo izgubili konje.

— Ovako nećemo daleko stići — jadikovao je Steve Backer i brisao znoj s pepeljast-siva lica. — Nećemo se izvući iz ove pustoši.

— Prestani cviljeti! — zaur-la bijesno Marker. — Kojeg vruga sliniš? Kukaš od prvoga dana. Zašto si krenuo s nama? Mogao si čamiti u zatvoru!

Okomivši se na njega, za-pravo je hrabrio sebe. Sasvim mu je bilo jasno da su u gadnu škripcu. Znao je da iza njih nema nikakva naselja tako blizu da bi mogli stići do njega pješice. A ima li negdje pred njima kakvih konja? Zar će skapati od žeđi i umora pod jarkim suncem?

Najednom se zagleda u Backerove čizme.

— Nas dvojica nosimo, čini mi se, isti broj čizama — reče. Premda krpuna stasa, imao je razmjerno kratka stopala. — Samo, tvoje su mekše od mojih. Udobnije. Zamijenimo ih.

Steve Backer se uzvrpolji.

— Ali tvoje su poderane... — pobuni se, no ušuti vidjevši Markerov mrki pogled.

— Daj čizme! — naredi kratko Marker.

Da ga nisu paklenski pekli tabani, bio bi se i podrugljivo nacerio, svjestan svoje nadmoći. Steve Backer uvuče donju usnicu među zube i, sišući je, izuje lijevu čizmu. Zatim desnu. Gledao ih je kao da se rastaje s nekim dragim bićem.

Marker mu ih grubo istragne iz ruke i dobaci mu svoje čizme.

– Uvijek postoji neki izlaz – promrmlja. – Izvući ćemo se. Samo se držite mene, pa ćete spasiti glavu. I ti ćeš, Backeru, sačuvati svoju bundevu, iako je prazna.

Steve Backer ne reče ništa. Samo je, ukočen kao kip, buljio u čizme pred sobom, kao da u njima vidi odgovor na sve svoje bojazni.

* * *

Sunčeva je kugla, premda je još prije tri sata dotaknula najvišu točku na nebu, bliještala nesmanjenom žestinom. U daljini je treperio zrak.

Sasvim automatski pipajući revolver o desnom boku, Chad Jones je pogledavao trojicu oko sebe. Bill Marker se ispružio u sjeni i drijemao zaklonivši oči obodom šešira... naoko bezbrižan. Steve Backer svaki se čas dizao, prilazio rubu padine i gledao dolje, mršteći se i grickajući usnicu, dok je George Belt, naslonjen leđima na velik kamen, žmirio kao da spava. Naporno pješačenje urezalo je bore u njegovo lice.

Čvrsto stisnuvši usne kao da je najednom odlučio nešto važno, Chad Jones polako ustane i uzme sa zemlje pušku.

– Ukočile su mi se noge – reče nehajno Backeru. – Moram ih malo razgibati.

Jednoličnim koracima krene prema skupini kržljivih stabala na obronku iza njih. Čim je okrenuo leđa Georgeu Beltu, podišli su ga žmarci.

Taj ljigavac mogao bi opaliti u mene dok ga ne gledam, mislio je. Već danima vidim mržnju u njihovim očima.

Koraci su se nizali. Stabalca bijahu sve bliže. U toj su puštoši nalikovala na bujnu šumu.

Tišina.

Chadove su uši osluškivale neće li čuti zlokobno struganje revolvera o unutrašnju stranu korica i škljocaj kokota dok se bude napinjšao.

Ništa.

Ušavši u šumarak, napravi još dva-tri koraka i, upotrijebivši svu snagu volje, okrene se vrlo polako iako bi se bio najradije bacio na tlo i tek tada pogledao što mu se događa iza leđa.

Vidjevši kako George Belt još sjedi u istom položaju i žmiri i kako Steve Backer opet gleda prema podnožju obronka kao da je na promatračnici odahne i obriše lijevom nadlanicom hladan znoj sa čela.

Ovo je rastanak s kojotima, mislio je dok su mu noge grabile same od sebe. Ako moram umrijeti, umrijet ću kao čovjek negdje u osami, što dalje od njih, što dalje od toga nepodnošljivog smrada.

Iako nije od budućnosti mogao očekivati gotovo ništa, imao je dojam kao da mu se dogodilo nešto ugodno, kao da opet diše punim plućima.

* * *

– Jahači! – vikne uzbuđeno Steve Backer i skoči s noge na nogu da pleše nekakav čudan ples. – Eno ih na grebenu onog brda!

George Belt odmah posegne za puškom.

– Što je? – progunda Bill Marker i naglo sjedne. Gurne šešir na potiljak.

– Jahači – odgovori Backer i pokaže rukom. – Eno, jašu niz onaj obronak.

– Koliko ih je? – upita smješta Marker, dižući se. – Koliko?

– Čini mi se... samo dvojica – promrmlja kolebljivo Backer.

– Čini ti se, ha? – prozbori zajedljivo Marker. – Valjda znaš brojiti?

Žustro mu pride.

– Mislim... ne znam hoće li ih se još pojaviti – pokuša objasniti Backer – ili su ova dvojica jedini.

– Nisam tražio od tebe da budeš prorok, nego da mi ispričaš što vidiš – progunda ljutito Marker, zlovoljan zato što ga je Backer povicima probudio iz ugodna sna. S druge strane, srdžba mu je poslužila kao krinka iza koje je prikrivio vlastitu uzbuđenost. – Nisu baš daleko...

Glas mu utihne. Netremice se zagledao prema susjednom brdu.

– Konji su nam poznati – progovori iznenada.

– Konji su nam poznati – izusti Backer kao jeka i zbuñeno proguta slinu.

– Pa, to su... – zausti George Belt, stojeći metar-dva iza njih.

– Da, to su orli – reče Marker i kimne. Naberu mu se obrve. – Vraški su uporni. Nisam očekivao da ćemo se sresti još jednom.

Steve Backer još nije shvaćao o čemu govore, pogledavao

je čas jednoga čas drugoga. Čekao je objašnjenje, ali nije se usudio ništa pitati.

– Dorat i sivac – prozbori napokon Marker i oči zlobno sijevnu.

– Dorat i sivac – ponovi Backer, još smeten. Ali iz podsvjesti već se probijala slutnja da je na obzoru opasnost pred kojom odavno bježe.

– Šerif i njegov pomoćnik, budalo! – zareži Marker. – Ne sjećaš se potjere, blesane? Evo, gledaj što je ostalo od te moćne potjere! Dorat i sivac.

– Ali šerif nam je za petama – zavapi Steve Backer razrogačivši oči.

– Da, od potjere ostadoše dorat i sivac – ponovi Marker uživajući u svojim riječima. Milozvučno su mu punile uši. – Sedla će im uskoro biti prazna.

– Ti su nam konji spas u posljednji čas – umiješa se George Belt. Živnuo je. Od uzbuđenja mu se zarumenješe obrazi. – Valjda ćemo ih uspeti uhvatiti, ha?

– Bez brige – osmijehne se samouvjereno Marker i namigne. – Nisam li vam neprestano ponavljao da se možete pouzdati u mene? – doda slavodobitno.

– Znači, ipak ćemo stići do tvoga skrivenog novca? – napomene George Belt, a u očima mu zasja neskrivena pohlepa.

– Razumljivo – odgovori Marker. – Dok ste sa mnom, ne možete propasti. Imajte to na umu! Uvijek! – izusti likujući.

– Konja su dva, a nas smo četvorica – osmijeli se Backer,

kojega je mučila ta pojedinost.
— Mislim, kako ćemo... kako ćemo...

— Konj može nositi i dvojicu
— odgovori odmah Marker, vrlo dobro raspoložen zbog neočekivanog razvoja događaja, i osvrne se. — Gdje je Chad?

— Otišao je razgibati noge
— reče Backer. — Onamo — doda i pokaže prema šumarku.

— Aha — promrmlja Marker. — Nije morao otići baš sad, vrag ga odnio. Ali — zaključujući odmahnuvši rukom — možemo i bez njega. Uostalom, valjda će se vratiti svaki čas.

— Još su predaleko — napomene George Belt. Stisnuo je oči promatrajući jahače.

— Pričekat ćemo — reče Marker. — Ne smijemo biti brzopleti. Eto, imamo vremena napretek da ih uhvatimo na nišan i riješimo ih se. — Iznenada gurne Backera. — Ako sam rekao da imamo dovoljno vremena, to ne znači da ćemo sad stajati. Namjesti se i čekaj, šupljoglavče!

Steve Backer odmah zgrabi pušku i ispruži se potrbuške.

— E, tako valja — prozbori zadovoljno Marker. — Čekaj i miruj!

Smješkajući se, mahne Beltu.

Potražiše pogledom najprikladnije mjesto. Znali su da se ne moraju žuriti. Mogu se namjestiti onako kako im je najudobnije i mirno vrebatu priliku. Dorat i sivac donijet će jahače na pogodnu udaljenost. A kad se nađu na nišanu...

* * *

Zaustavivši se na vrhu brežuljka, Chad Jones promrsi kletvu.

Jahači su se brzo približavali. Mogli su značiti samo jedno: opasnost. Nekako je to naslutio iz njihova držanja, iz vidljive odlučnosti. Imaju pred sobom jasan cilj. Znaju što hoće.

Suženih očiju gledajući dorata i sivca, najednom stisne usnice. Sjećao ih se. Kako se daleki čine oni dani kad su bijezali pred potjerom!

Stajao je kao ukopan, najednom imajući dojam da je bijeg od početka besmislen i da može završiti samo na jedan način.

Napokon krene ulijevo, tražeći mjesto odakle bi mogao vidjeti trojicu svojih bivših ortaka.

Pogurivši se, šuljao se iza grmlja, premda ga odozdo nije nitko gledao. Utvrdio je to kad je spazio Markera i ostalu dvojicu. Ležali su potrbuške njemu okrenuti mu leđima, i držali pred sobom uperene puške.

Shvati da sad ne može pobjeći. Koliko god to bilo ludo, ne može!

Polako pride najbližem stablu i, naslonivši se na nj, provjeri koliko ima metaka u pušci. Odluči se za strpljivo čekanje.

* * *

— Kakav vruć dan! — promrmlja Ralph i obriše rukom znojnu šiju.

— To je zdravo za kosti — odvrati Larry u šali. — Svako zlo za neko dobro.

— Da, lako je tebi pričati — reče starac. — Kad te zajašu

godine kao što su mene, govorit ćeš drukčije, tri mu lule. U starosti nije čovjeku ništa po volji, znaš. Ako je hladno, cvokoće zubima i stenje, ako pripeče sunce, ne može do daha, guši ga neki vrag, omlo-havi. Starima je najpametnije da se zavuku u zapećak i čekaju svoj smrtni čas.

— Hajde, što si se toliko raspricao o starosti! Nisi ti još nemoćan i ishlapio starac. Bogami, moram ti priznati, katkad se bojim da ću ja lipsati prije tebe. Pogledavam te i čekam da predložiš odmor, ali taman posla! Sjediš na sedlu kao da si se zalijepio za njega, kao da si na najmekšem stolcu, a meni se već magli pred očima, duša mi puže po jeziku.

— E, baš si šaljivčina — promrmlja Ralph i zaniže glavu lijevo-desno. Posegne za duhanom. — Čudim se što mi na ovakvoj jari još prija cigareta.

— Zašto ti ne bi prijala? Cigareta je cigareta, bila oko tebe žega ili studen. Baš u škripcu najviše i prija. Je li tako?

— Hm — izusti kratko Ralph i nastavi motati cigaretu. — Pun si mudrosti, Sipaš ih kao iz rukava. Možda bi ti bilo pametnije da se okaniš ovog posla i počneš pisati knjige. Što misliš?

— Prijedlog nije loš — odgovori Larry mršteći se kao da razmišlja.

Potapše dorata po vratu.

— Hm, tri mu lule, kad malo bolje razmislim, poneki dim iz cigarete i poneka čašica vis-

kija još su mi jedini užici. — promrmlja Ralph.

— I štošta drugo — napomene Larry. — Priznaj da ti ujutro, kad začvrkuću ptice, živne srce. Gledaš nebesko plavetnilo u zoru, prizor koji si vidio već tisuće puta, i očaran si kao da si se tek rodio. Vjerovatno misliš u tom trenu: dobro je, Ralphe, što si živ, isplati se živjeti.

— E, baš si vrag — odvrati starac smijuljeći se. — Ti bi se najradije zavukao čovjeku u dušu i sve pronjuškao,

Konji su jednolično koračali i mahali glavom gore-dolje, pokazujući znakove umora.

— Mogli bismo se uskoro zaustaviti — predloži Ralph uznemireno kružeći pogledom oko sebe. U kosti se zavukla nekakva nelagoda a po leđima su gmizali žmarci.

— Izdržat ćemo još jedan sat, a onda ćemo se odmoriti. Sutra ćemo, uvjeren sam, lako doći bi bjegunce. Zapravo, najradije bih jahao bez odmora dotle dok ih ne uhvatimo.

— Ne treba pretjerivati...

— Ne zaboravi, jednom su mi već kidnuli ispred nosa. Ne bih htio da mi nestanu sad kad su mi opet nadohvat ruke...

— Ne mogu propasti u zemlju — prekine ga Ralph. — Ni pošto ne mogu — doda odlučno.

Njegova se ruka nehotice spusti na pušku u navlaci na sedlu. Odsutan u mislima, gladio je prstima njen glatki smeđi kundak.

Usta su mi se potpuno osušila, mislio je. Čini mi se da ću uskoro, kad progovorim, zakre-

ketati kao žaba. Da, svemu je kriv strah. Nekakva zla slutnja. Ne mogu je se osloboditi. Zalijepila mi se za dušu još prije dva sata. Ne sviđa mi se ono brdo pred nama. Kad bi netko htio pripremiti zasjedu, mogao bi vrlo lako...

— Na sreću, do sada smo se lako opskrbljivali vodom — trgne ga iz razmišljanja Larryjev glas.

— Da — promrmlja Ralph.

Iznenada stisne usnice. Na obronku je nešto bljesnulo. Kao da je pod kosim suncanim zrakama zasjala puščana cijev.

Možda sam se prevario. Oči mi nisu onakve kao nekoć, pomisli škiljeći prema zara-vanku na padini. Vjerojatno mi se samo učinilo...

Nov bljesak!

Ne, ovdje nešto ne valja. Zasjeda!

— Čuvaj se, Larry! — vikne grozničavo, potjeravši već sivca pred dorata. — Čekaju nas na obronku!

U istom trenu odjekne hitac na brdu. Začudo, nije se čuo fi-juk metka prema njima.

Dok su još, prilično iznena-deni, gledali napeto prema obronku i izvlačili puške, započne ubrzana pucnjava. Sad se oglasilo nekoliko pušaka.

Ralph se naglo trzne i skvrći. Uhvati se grčevito lijevom rukom za jabuku sedla, a puška mu gotovo ispadne iz desnice.

Iako je gledao prema brdu, Larry opazi da se promijenilo starčevo držanje. Obuzet strepnjom, približi mu se s desne strane. Ugledavši zlokobnu rumenu boju na njegovim prsima, stisne zube.

Na padini se još pucalo, ali kao da su meci zviždali na suprotnu stranu.

Ne obazirući se na opasnost, Larry u posljednji čas uhvati Ralpa koji se upravo počeo rušiti u stranu. Pokuša ga vratiti u sedlo, ali utvrdi da iz starčevih ruku naglo istječe snaga. Spretno skoči s konja i spusti prijatelja na zemlju.

Najednom zaboravivši pobjegle razbojnice i ne misleći na mogućnost da bi ga neki od njih mogao sad ustrijeliti, svu je pažnju usredotočio na crvenu mrlju što se širila na Ralphovim prsima. U tim je trenucima nagon samoodržanja ustuknuo pred brigom za prijatelja. U usporedbi s njom sve se činilo nevažnim.

Ralph je stenjao i isprekidano disao grčevito se uhvativši za Larryjevu ruku. Vjede zatrepataše kao da će se sklopiti, ali ipak je odolio umoru.

Premda ošamućen tugom, Larry zapazi da je prestala pucnjava. Osvrne se za trenutak, misleći da mu se možda namjeravaju prišuljati s leđa, ali na vidiku nije zasad bilo nikoga.

Okrenuvši se opet prema Ralphu, žurno mu raskopča košulju. Čim je ugledao ranu, Larryjevo se lice zaledi. Metak je prodro kroz pluća i probio krvnu žilu. Koliko god pokušavao začepiti ranu rupcem, krv je litala iz nje.

— Morat ćeš dalje sâm — progovori iznenada starac i potraži pogledom mladićevo lice. — Ipak sam se previše umorio.

Riječi su hrapavo silazile s usana.

— Zašto si jurnuo pred mene? — izusti Larry nježno podmetnuvši ruku pod starčevu glavu dok je klečao pokraj njega. — Taj je metak bio namijenjen meni.

— Pred tobom je još život, momče. Iskoristi ga... iskoristi ga...

Ralph se blago nasmiješi dok mu se u grlu gušio glas. Doimao se tako kao da je na jednom spoznao svu mudrost svijeta, kao da mu je sad sve jasno.

Smiješak se zadrži na usnama kao posljednji dar i onda kad su oči već staklenasto zasjale.

Larry tek poslije pola minute shvati istinu. Iz njegovih grudi htio se grčevito otići jecaj dok je prijatelju sklapao kapke.

VIII

Rumeno je sunce darivalo zemlji posljednje zrake.

Larry se napokon oprosti od Ralphova groba. Nije još mogao shvatiti da je od prijatelja ostao samo humak. Samoća ga pritisne poput željezna plašta.

Kako je pucnjava odavno prestala, naslutio je da su se razbojnici povukli. Imali su lijepu priliku da i njega pogode, ali su je propustili. Čudio se toj okolnosti.

Osim toga, nastavi razmišljati, ispaljeno je desetak, petnaestak metaka, a samo jedan fuknuo je ovamo.

Zar se netko upleo i omeo ih? Tko bi se mogao uplesti u ovu pustoš?

Krenuvši pješice, povuče za sobom sivca koji kao da je htio još pričekati svoga gospodara. Drugom rukom izvuče pušku iz navlake. Dorat mu je bio s desne strane i štitio ga od mogućeg napada s obronka. Polako se zaputi prema brdu.

Žalost se postupno povlačila duboko u dušu i tražila ondje utočište u kojemu će ostati do kraja života, a na površinu se probijao zatamljen gnjev. Larry je zbog njega sve teže disao i u ušima mu je krv šumjela poput slapa.

Podli gadovi! Kako su bez upozorenja, podmuklo, otvorili vatru iz zasjede!

Doduše, što se drugo i moglo očekivati od takvih zvijeri?

Zastane u podnožju obronka, pretražujući pogledom strminu i pažljivo osluškujući. Ne opazivši ništa sumnjivo, zaputi se uzbrdo. Htio je vidjeti mjesto odakle su pucali. Zacičelo ima ondje čahurā.

Sunce je potonulo iza obzorja i prerirom se šuljao sumrak.

Popevši se krivudavom stazom do zaravanka, Larry se zaustavi, naslutivši odmah da su baš ovdje vrebali napadači. Približi se rubu, netremice promatrajući tlo.

Kad je iznenada začuo šuškanje, munjevito se okrenuo. Podigao je već pušku i kažiprst se napola zgrčio na obaraču.

Vidio je pred sobom bradata čovjeka. Unatoč polumraku, odmah se sjeti tog lica s tjeralica. Jedan od pobjeglih robijaša!

Jedan od krivaca za Ralphovu smrt, prođe mu smjesta

kroz glavu. Zapeče ga nešto u prsima kao da je u njima žeravica. Gnjevno korakne prema progonjenom kažnjeniku, bojeći se da će svaki čas izgubiti vlast nad sobom i prvi put u životu zapucati u čovjeka koji nema oružje u ruci. Kažiprst na obaraču kao da je postao samostalan dio tijela, gluh za naredbe iz mozga.

Chad Jones se i ne pomakne. Držao se za lijevo rame, donekle poguren i nagnut ulijevo. Njegov je revolver bio u koricama o boku.

Larry razabere da su prsti desne ruke, kojom se držao za rame, krvavi. Ta ga okolnost pokoleba, zbuni. Stisne oči osluškujući.

— Gdje su ostali? — progunda.

— Pobjegli su — odvrati promuklo Chad. — Dalje na zapad.

— I ostavili su tebe? — reče podrugljivo Larry. — Iznevjerili su te, a?

— Nisam htio poći s njima niti bi me sad prihvatili — promrmlja Chad. — Upleo sam se u nezgodan čas i pobrkao im račune.

Najednom mu se činilo glupim što se pokušava opravdati. Tko će vjerovati njemu, konjokradici? Koga društvo jednom žigoše, taj se više ne može vratiti sa stranputice. Put vodi samo u jednom smjeru.

Larry ga je šutke promatrao, ali pušku nije spustio ni za centimetar.

— Kako si im pobrkao račune? — zapita ga tiho i sumnjičavo.

Chad odmahne rukom. Kakva smisla ima bilo što ob-

jašnjavati? Ja sam šugavac, ja sam s druge strane.

Stojeći nepomično, Larry napokon popusti razumu i polako spusti pušku.

Ovaj je robijaš... zove se Chad Jones, je li tako?... mogao nestati odavde kao i ostali. Osim toga, ranjeno mu je rame, to se jasno vidi. Izbio je nekakav sukob... zato ih nisu obasuli mecima kako se moglo očekivati.

— Ti si Chad Jones. — To nije bilo pitanje, nego tvrdnja.

— Osuđen si zato što si krao konje.

Chad prkosno kimne.

— Znaš da te moram vratiti u zatvor — nastavi jednoličnim glasom Larry.

Chad ga je samo gledao i šutio.

— Baci revolver — naredi Larry. — Izvuci ga vrsćima prstiju, polako, bez podvala. Zacijelo ti je jasno da ću pucati bez ikakva oklijevanja. Bit ću sretan ako mi daš bilo kakav povod za to.

Chad kimne, uhvati palcem i kažiprstom držak i baci revolver dva-tri metra pred sebe. Stajao je kao kip, stisnuvši usnice.

Ne skidajući pogled s njega, mladi se šerif sagne i pokupi revolver s tla. Pogleda ga za trenutak i zatakne za pojas.

— Vjerojatno imaš i pušku — promrmlja gledajući ga u oči. — Gdje je?

— Naslonjena je na ono drvo — odgovori Chad i pokaže glavom na stabalce desetak metara iza sebe. — Donijet ću je...

— Ne, ne, ne trudi se — prekinu ga Larry. — Otići ću ja po nju.

U luku pride drvetu i pro-
nade pušku, neprestano držeći
kažnjenika na nišanu.

— Dobro, sad možemo poraz-
govarati — reče kad se vratio.
Šutio je nekoliko časaka. —
Oni su te ranili? — upita napo-
kon.

Chad Jones je gušio u sebi
gorčinu. Za njega nema više
mjesta ni na jednoj strani.
Odmetniká se odrekao, a za
zakon je gubavac.

— Opalio sam prije nego što
su otvorili vatru na vas dvojicu
— reče. — Mislio sam da će ih
to odvratiti od nauma. No bilo
je prekasno. George Belt, un-
atoč iznenađenju, ispalio je hi-
tač prema vama dvojici. — Os-
jećajući se nelagodno, spusti
pogled. — Uzvratili su mi palj-
bom. Jedan metak okrznuo mi
je rame, ali nisu to opazili. Šti-
teći jedan drugoga, povukli su
se odavde i užurbano otišli na
zapad. Vrlo brzo nestali su iz
vidokruga.

Larry se kolebao čekajući da
se te riječi slegnu u glavi i da
potpuno shvati njihov smisao.

Napokon gurne pušku u nav-
laku na sedlu i polako mu
pride.

— Pogledat ću ti ranu —
prozbori.

— Nije ništa strašno —
promrmlja Chad — ali nepre-
stano krvari.

Larry mu oprezno svuče ko-
šulju i opazi da se dva-tri puta
trznuo od boli. Zapali šibicu i
pogleda ranu. Metak je napra-
vio prilično duboku brazdu u
mesu.

— Upalit ćemo vatru, pa ću
ti tad previti rame — reče. —
Nadajmo se da su tvoji bivši

ortaci već daleko i da nas neće
zaskočiti.

Pri treperavu svjetlu druge
šibice zapazi da su Chadove
oči ranjeno bljesnule kad je iz-
rekao riječ »ortaci«. Gotovo se
pokaje.

Previvši ranu i učvrstivši
ruku povezom oko vrata, po-
nudi Chada suhom govedinom.
Oklijevajući česak-dva, Chad
prihvati pruženi komad, zah-
valno kimne i počne ga šutke
žvakati.

Samo bi se povremeno pogle-
dali, zamišljeni, obuzeti svojim
dvojbama.

Ispruživši se na tlu, podalje
od žeravice što je još tinjala,
Larry je ispod spuštenih vjeda
promatrao Chada i pitao se je
li opravdano njegovo povjere-
nje u ljude ove večeri kad Ral-
pha više nema pokraj njega.

Ne bi li bilo pametnije da
sveže kažnjenika i zaštititi se od
bilo kakvih neugodnih iznena-
đenja? Na ovomu je putu, pro-
goneći bjegunce, doživio već
nekoliko neugodnih iznenađe-
nja, pogriješio je nekoliko
puta.

Ovaj je kažnjenik pak poka-
zao želju da se promijeni, su-
protstavio se zlu, pokušao je
spriječiti napad iz zasjede iako
je protiv sebe imao trojicu.
Dokazao je da je još čovjek. Is-
plati se vjerovati u njega, zak-
ljučiti Larry. Isplati se, bez sum-
nje.

U toku cijele noći zadrije-
mao je samo dva-tri puta. Na-
kratko. A i tad je bio napet,
trzao se na svaki šušanj i ne-
prestano držao desnicu blizu
kolta. U grozničavu je snu vi-
dio opet Ralpha kako se grči u

sedlu, vidio je rumenu mrlju na prsima, čuo je škripanje njegovih čizama, neuobičajeno škripanje...

Trgnuviši se iz polusna, naglo podigne glavu, u prvom sivilu svitanja spazi sjenku. Premda još bunovan, munjevito povuče revolver.

— Zapalit ću vatru — progovori Chad. — Mogli bismo popiti kavu prije polaska.

Larry nećujno izdahne zrak i polako spušta kolt u korice.

— Dobro, ali požuri — promrmlja. — Moramo krenuti što prije.

Kad se zarumenio istočni rub neba, bili su već spremni za polazak. Stojeći pokraj sivca i još oklijevajući, Larry napokon preda uzde Chadu. Imao je nekakav čudan dojam kao da se tek sad, kad daje konja drugom čovjeku, rastaje zauvijek i neopozivo od Ralpha.

Popne se u sedlo i pogleda još jednom starčev skromni grob u dolini, a onda lupne dorata petama. Život je poput rijeke koja nikad ne miruje, mislio je. Htio je to ili ne, on me nosi dalje.

Zaputiše se uzbrdo, jer je htio što bolje vidjeti okolicu. Kad su stigli do vrhunca, brzo prijedоše preko njega. Zaustaviše se ispod vrhunca, gdje se više nisu isticali nasuprot sve svjetlijem nebu.

Larry je pretraživao pogledom daljinu, ali nigdje nije razabrao bjegunce. Očito su već nestali iza sljedećeg brda, udaljenoga petnaestak kilometara. Ili čekaju ondje u zasjedi...

— Hajdemo! — progunda i krene nizbrdo.

Kad su se dokopali ravne prerije, obojica natjeraju konje u galop.

Moramo se što prije približiti razbojnicima, mislio je Larry. Danas se moram obračunati s njima. Nemaju konje i ne mogu pobjeći.

Od vremena do vremena pogledavao je kriomice Chada. Može li mu vjerovati? Još jučer družio se s onim razbojničkim čoporom. Može li se čovjek promijeniti preko noći? Vuk dlaku mijenja, ali...

Doduše, možda se mijenjao već tjednima ili čak godinama, a jučer se napokon prelila čaša, te se osmjelio i pogledao sebi u oči. Tko zna?

Ipak, moram biti oprezan, upozori sâm sebe. Mogao bi me iznevjeriti baš u najvažnijem trenutku.

* * *

Brdo je bilo još samo kilometar ispred njih. Kamenito, sivo, odbojno. Sad su jahali korakom. Cijelo vrijeme nisu prozborili gotovo ni riječ, napeti i zauzeti svaki svojim mislima. Doticali su očima svako sumnjivo mjesto, tražili bilo kakav znak života. Namjeravali su brdo zaobići s lijeve strane, na razmjerno sigurnoj udaljenosti.

Obronak je već bio u ravlini s njima. Potjeraše konje brže.

Ponovo proživljavajući jučerašnji podmukli napad, Larry osjeti na leđima hladan znoj. Očekivao je svaki čas hitac. Premda je znao da bi ga na toj udaljenosti mogao metak pogoditi samo slučajno, ipak mu se grčio želudac.

Chad je stisnuo usnice i, okrenuvši glavu udesno, promatrao brdo.

Unatoč ledenom dahu opasnosti što im je strujio po šiji, iznenađeno raširiše oči ugleđavši pred sobom čudesan prizor.

Jednoličnost i oskudnost krajolika zamijenilo je bujno zelenilo u velikoj dolini pred njima. Imali su dojam kao da su se najednom, u tren oka, našli u nekomu drugom području američkog kontinenta. Kroz dolinu je, okruženu brdima, tekla rječica i dragocjenom vodom krijepla raslinje.

Vidjeli su na sjevernoj strani doline smeđu drvenu kuću, staju, koral i dvije suše. Larry se obrađuje što će napokon sresti ljude, ali ga istodobno obuzmu zle slutnje. Osvrne se dva-tri puta prema brdu iza sebe, gotovo nehajno, i oprezno produži prema rubu doline.

IX

Paul Creek uglavnom je šutio. Kriomice je pogledavao čas sivookog mladića čiji mu se pogled nije svidao od prvog trenutka, čas bljedunjavoga četrdesetgodišnjaka prorijedene svijetle kose, koji je neprestano stenjao i, izuvši čizme, opipavao nožne prste, čas krupnog žderonju koji je još doručkovao, kao da se ne može otrgnuti od jela.

Kajao se što ih je pustio u kuću. Dabome, zaželio se društva u samoci, pomislio je da će čuti kakve novosti o svijetu od kojega se odvojio kao da je na drugoj planeti, pa čak obradovao kad ih je ugledao, no sad bi ih se najradije riješio što prije. Ne sviđaju mu se. Nimalo.

Sumnjiva mu je njihova priča da su im konje ukrali Indijanci. U ovom kraju nema Indijanaca već nekoliko godina. Očito su sve izmislili.

Maglovito su odgovarali kad ih je pitao kamo su se zaputili. Spomenuli su nekakav Bluff Reed, a za takav grad nije još nikad čuo. Dok se nije povukao ovamo s obitelji, lutao je zemljom i vidio svakakvih gradova, obišao je cijeli Zapad i naslušao se svakakvih priča, ali Bluff Reed potpuno mu je nepoznat.

Ljutito stisne usnice, opazivši kako sivooki mladić pohotno gleda njegovu kćerku. Chris je uistinu lijepa, stasita, dugačke crne kose, jedrih grudi i obliih bokova koji nehotice izazivaju pri svakom koraku. Sivooki je guta očima cijelo jutro, otkad je donijela doručak.

Eh, da je kod kuće Bert, pomisli Paul Creek, nas dvojica lako bismo istjerali iz kuće ove uljeze. Ovako, budući da sam sâm, pametnije mi je da se ne sukobljavam s njima. Već će oni otići.

Ustane i odšepa do prozora. Visok i suhonjav, nasloni se ramenom na zid i zagleda van. Ipak je čovjek čovjeku vuk, pomisli, promatrajući zelenu dolinu i uživajući kao da je vidi prvi put. Bio sam se zaželio društva, a sad mi ga je već preko glave. Jedva čekam da im vidim leđa. Samo, kako će bez konjâ...

— Očekuješ nekoga, stari? — upita ga iznenada Bill Marker sjedeći za stolom i žvačući posljednje zalogaje kruha.

— Ne... ovaj, da... — trgne se iz razmišljanja Paul.

— Čekam sina — doda kao da mu ta rečenica daje snagu, kao da ga štiti.

— A, tako — promrmlja Marker i počne lupkati prstima po stolu. — Gdje je?

— Pomogao je susjedu otjerati goveda do Clait Crossa, najbliže željezničke stanice.

— Aha. Susjed ima ranč. Velik?

— Oko tisuću goveda.

— Koliko je udaljen odavde? — zanimalo je Billa Markera.

— Stotinjak kilometara — odgovori kolebljivo Paul Creek.

Marker podrigne i polako smota cigaretu. Dok ju je palio, natremice ga je promatrao.

— Sina ti, dakle, nema već davnima — progovori tad. — Je l' tako, stari?

Paul samo kimne.

— I, očekuješ ga baš danas? — nastavi Marker, donekle podrugljivo.

— Tako je — uporno je lagao Paul, premda je znao da Berta neće biti još najmanje pet-šest dana.

— Vjerojatno ga očekuješ baš ovog trenutka? — umiješa se George Belt smijuljeći se.

Ovaj šaljivi razgovor tako je privukao njegovu pažnju da je privremeno odlijepio pogled od djevojčinih čvrstih bedara. Paul stisne usnice i ne odgovori. Uvidio je da su ga pročitali.

Njihove namjere očito nisu poštene. Zanima ih može li mu stići nekakva pomoć.

Ruka mu se htjede sama od sebe spustiti na revolver, ali pravodobno ju je zaustavio. Mora pošto-poto pokušati izbjeći sukob. Za pucnjavu ima još vremena.

Chris je zapazila napetost. Htjela se povući u kuhinju i oprati posude, ali sad se predomisli. Ostat će radije uz oca i priteći mu u pomoć bude li potrebno. Krajičkom

oka pogleda vinčesterku obješenu na zid i tobože nehajno korakne prema njoj. Zнала je da je napunjena kao i uvijek. Rukovala je oružjem od deset godina, kad joj je otac prvi put dao u ruke pušku i natjerao je da okine. Postupno ju je naučio gadati i uvjerio je da se, premda je žena, može sama brinuti o sebi. Ulio joj je samopouzdanje.

— Vidim da šepaš — progovori opet Marker. — Što ti se dogodilo?

— Srušio se konj na mene i slovio mi kuk — odgovori odmah Paul Creek, želeći rastjerati napatost što je ispunila sobu. — Poskliznuo se i prignječio me. Nisam se uspio baciti sa sedla. Kad je...

— Hm, gadno — prekine ga Marker. — Zaista je opasno jahati. Čovjeku je uvijek glava u torbi. Da, da, A, vidiš, mi ćemo se morati opet izvrgnuti toj opasnosti. Morat ćemo se ponovo popeti na te proklete četveronošce.

Vidjelo se da suzdržava smijeh.

Paul odmah nasluti na što cilja, ali je uporno šutio. Pokuša smisliti neki izlaz.

— Imaš nekoliko lijepih grla u koralu — nastavi Marker. — Koje bi nam konje preporučio? Neka budu vatreni i izdržljivi.

— Ne mogu vam prodati konje — reče Paul. — Potrebni su mi...

— Pa, mi ih i ne namjeravamo kupiti — prekine ga Marker. Prasnuvši u smijeh, zadovoljno se lupi po trbuhu. — Ako si gostoljubiv domaćin, valjda ćeš nam ih darovati na odlasku i...

— Jahači — promrmlja iznenada George Belt i naglo ustane gledajući kroz prozor.

— Šerif? — zapita kratko Marker, smjesta se uozbiljivši. Odgurne se od stola i dignu. U tren

oka pretvorio se iz ciničnog žderonje u jastreba.

— Aha — odgovori George Belt.
— S njim je onaj prokleti Chad, ako me oči ne varaju.

Posegne odmah za puškom i korakne prema lijevom prozoru.

Paul Creek se uspravi i stisne šake. Najednom mu je sve bilo jasno.

— Pričekaj — upozori Marker Belta. — Neka se približe. Nisu još na puškometu.

— Što namjeravate? — umiješa se uznemireno Paul.

Pitanje je, zapravo, bilo suvišno, no htio je odgoditi kobni čas. Marker ga samo pogleda, prezirno puhne kroz nos i naceri se.

Paulu zabubnja krv u ušima. Udahne dva-tri puta duboko. Još ima vremena, smirivao je sâm sebe, još ima vremena. Još se može dogoditi nešto i promijeniti tok događaja. Ne smijem se prenagliti.

— Zaustavili su se — progovori iznenada Steve Backer. Digao se i gledao van, privremeno zaboravivši krvave žuljeve na stopalima.

Bill Marker mahne rukom kao da ga želi ušutkati, iako su jahači bili tako daleko da ih nipošto nisu mogli čuti. Namršti se.

Šerif i Shac Jones sjedili su nepomično na konjima na sredini padine.

— Krenite, vrag vas odnio! — progunda gnjevno Marker i zaškruguće zubima.

Sekunde su sporo kapale i tišina je gotovo bolno gnječila uši. Stojeći otraga, Chris se tiho približi pušci na zidu. Opazila je već da je nitko ne gleda. Dotakne dugačkim prstima vinčesterku.

Dorat i sivac napokon krenu nizbrdo. Polako. Gotovo kolebljivo.

Bill Marker vidljivo odahne i namigne Georgeu Beltu, koji mirno prinese pušku ramenu i nasloni cijev na prozorski okvir.

— Kojega si izabrao? — upita ga Marker tako nehajno kao da za svoj nišan biraju sedla a ne ljude.

— Chada — promrski kroza zube George Belt. Glas zatreperi od mržnje.

— Hm, meni prepuštaš šerifa? — izusti podrugljivo Marker. — Da, tako je i najbolje. Želim svojom rukom zaustaviti toga dosadnog nasrtljivca.

Paul Creek osjeti da mu se znoje dlanovi. Brojio je u sebi sekunde i znao da mu ostaje sve manje vremena. Ne može dopustiti takav zločin.

Začuvši iznenadno škljocanje pušcanog zatvarača, nehotice se osvrne.

— Bacite oružje! — vikne u istom trenu Chris. Držala je uperenu pušku.

Naslutivši da mu opasnost ne prijeti samo od djevojke nego još više od njena oca, Marker se okrene neočekivano brzo i udari pušcanom cijevi postrance po glavi Paula koji je upravo posegnuo za revolverom.

Dok se otac rušio, Chris prestrašeno opali. Više ih je htjela upozoriti nego nauditi im. Nije još nikad pucala u čovjeka.

Metak fijkne blizu Markera tako da se on nehotice trznuo i zabije se u drveni zid. George Belt opsuje i napola povuče pušku unutra, ne znajući što bi učinio. Steve Backer stajao je dva-tri metra s lijeve strane i zabezegnuto zinuo.

Ali Marker nasluti djevojčinu kolebljivost. Iskusan i lukav, spretno je iskoristi već u sljedećem trenutku. Uperi pušku u Paula.

— Ne baciš li vinčesterku — zaprijeti djevojci — ubit ću ti oca. Ustrijelit ću ga ako me i pogodiš metkom. Imat ću još toliko snage. Metak je u cijevi i prst mi je na obaraču.

George Belt htjede okrenuti pušku prema Chris, ali predomisli se vidjevši iskre u njenim očima i zgrčen kažiprst na obaraču.

Oklijevala je i znala već da gubi bitku.

— Pazi, mala! — vikne Marker nastojeći iskoristiti njenu zbunjenost. — Ne šalim se!

Chris se ugrize za donju usnicu, a oči joj preplave suze od bijesa.

— Pucat ću! — drekne Marker.

Polako je, centimetar po centimetar, spuštalu pušku kao da se još ne može pomiriti s porazom.

— Baci je na pod! — naredi Marker.

Šaka se otvori i ispusti vinčesterku.

— Ja ću je pokupiti — ponudi se odmah George Belt. Žustro se približi, podigne pušku i tad pljusne nadlanicom djevojku.

— Dobro si učinio, George — progunda Marker. — To je i zaslužila.

— Zaslužila je i nešto drugo — doda George Belt i zlobno se naceri.

Ne trepnuvši okom, Chris ga je gledala i stajala kao kip.

— A od tebe baš nikakve koristi, šeptrljivo prokleta! — prigovori Marker pogledavši Stevea Backera koji je opet sjeo i trljao nožne prste.

Steve Backer samo pokunjeno uvuče glavu među ramena.

— Dabome, hitac je upozorio onu dvojicu — promrmlja Marker i zaškrguće zubima gledajući kroz prozor. — Evo, upravo nestaju s

druge strane uzvisine. Sad će biti mnogo oprezniji, vrag ih odnio!

George Belt iskoristi to kao povod da ponovo napadne djevojku. Uхвати je za ruku i pokuša je zavrnuti, ali naide na neočekivano jak otpor. Začuden i uvrijeđen, pokuša je drugom rukom ščepati za dugu crnu kosu, ali umiješa se nestrpljivo Marker.

— Ne gubi vrijeme na to, George! Požurimo odavde! — Vidjevši nezadovoljstvo na Georgeovu licu, Marker doda: — Imat ćeš priliku poslije.

Belt ga za trenutak pogleda smeten a onda se, shvativši ga, zadovoljno naceri.

— Obećavaš? — upita.

— Jamčim — odgovori Marker i kimne. — Budi bez brige, George! Sveži joj ruke!

Belt pogleda djevojku napola kolebljivo, napola pohotno, ne baš sasvim siguran u sebe, a ona mu hladno uzvratila pogled i prkosno ispruži ruke. I u porazu je ostajala pobjednik. On izvuče iz džepa smotan konopac što ga je uvijek nosio sa sobom i čvrsto joj omota tanko uže oko zglavaka ubrzano dišući od uzbuđenja. Sad kad je bila svezana i nemoćna, privlačila ga je još više nego prije.

Paul Creek pomakne se na podu, zasteje i otvori oči. Uglavšt kćerku, spusti ruku prema koricama, ali Marker odmah nagazi grubo na nju.

— A, nećemo se tako igrati, stari — prozbori, hitro se sagne i izvuče mu njegov revolver iz korica. Baci ga u stranu. — Budi pametan, pa ćeš dobro proći. Spriječili ste nas da se riješimo progonitelja, pa ćemo sad odvesti tvoju kćerku kao taoca. Napadnu li nas, izrešetat ćemo je i ostaviti strvinarima. Go-

vorim ti sasvim ozbiljno. Nikomu neću dopustiti da me zaustavi. Reci to onomu ludom šerifu. Neka odustane od potjere i vrati se tamo odakle je došao. Inače...

Kao da želi potkrijepiti svoju prijetnju, ubaci metak u cijev.

Paul ga je netremice promatrao, stisnuvši usnice tako da su se pretvorile u tanku crtu.

– Nećete stići daleko – progovori muklo i gotovo ne prepoznajući vlastiti glas.

– Ne brini, stari – odvratilo ga druglji Marker. – Misli samo na svoju kćerku.

* * *

Pritajivši se blizu ruba strmine, Larry je nestrpljivo čekao.

Onaj neočekivani hitac potvrdio je njegove slutnje da su se u kuću zavukli robijaši. Mučila ga je neizvjesnost. Što li se događa dolje?

Zašto je ispaljen hitac? Hoće li se napokon pojaviti netko?

Ne izide li nitko, kad se smrači morat će se prišuljati kući i otkriti što se zbiva. Nema sumnje, ne događa se ništa dobro. Kao i svugdje kuda su prošli ti razbojnici, ostavljaju iza sebe krvav trag.

– Čudna je ova tišina – progovori hrapavim glasom Chad, netremice promatrajući kuću kao da će pogledom, bude li to želio dovoljno snažno, prodrijeti kroz njene zidove.

Larry samo kimne i opet prikenese očima dalekozor. Tražio je bilo kakvu pojedinost koja bi mogla otkriti što se događa.

Neizvjesnost rastegne minute.

Iznenada se otvore kućna vrata. Grubo gurnuta, istetura van djevojka u smeđim hlačama i žučkastoj bluzi. Iza nje pojavi se odmah George Belt, uperivši u nju pušku.

Potom izide Steve Backer, oprezno se osvrćući oko sebe.

Tad prijede preko praga i Marker, vukući za sobom visoka, mršava čovjeka koji je šepao.

Dok su sedlali konje, pogledavali su svaki čas onamo kamo su se povukli Larry i Chad. Budući da su se njih dvojica priljubili uz tlo i samo im je gornja polovica lica vidjela iznad ruba strmine, zacijelo ih nisu mogli vidjeti.

Kad su se popeli na konje i svezali djevojci ruke za jabuku sedla, Marker iznenada gurne čizmom mršavoga koji je stajao pokraj ograde korala i sruši ga.

Dok su konji toptali prema suprotnoj strani doline, Chadu se činilo da čuje Markerov zlobni smijeh iako mu nije mogao doprijeti do ušiju.

* * *

– Poći ću i ja s vama – reče tvrdoglavo Paul Creek i pogleda Larryja i Chada u oči. – Uostalom, ona je moja kćerka, a ne vaša. Neću moći ni oka sklopiti dok je s tim ništarijama.

– Prepustite ih meni – odvratilo strpljivo Larry, napojivši dorata.

– Sami ste rekli da ih progonite još od Perkshoota, a ipak ih niste do sada uhvatili – napomene zajedljivo Paul i srdito zavrti bubanj na svom revolveru. – Vama se, mladima, sve čini lako, no kad treba prijeći s riječi na djela, onda je drukčije.

Shvaćajući njegovu očinsku zabrinutost, Larry prijede preko tih riječi iako su ga peccule, podsjetile ga na dosadašnje pogreške.

– Bolje bi bilo da ostanete kod kuće – ustraje. – Možda se ne biste mogli svladati i učinili biste nešto neoprezno, možda biste

samo otežali položaj i djevojci i nama. Uostalom, maloprije ste nam ispričali što su vam rekli razbojnici. Zaprijetili su da će ubiti djevojku bude li ih bilo tko progonio. Lako bi vas mogli opaziti...

— A vas neće? — progovori nestrpljivo Paul Creek i puhne kroz nos.

— Bit ćemo vrlo oprezni, nastojat ćemo da im nikad ne budemo na vidiku — nastavi objašnjavati Larry. — Vi biste možda izgubili živce...

— Tko zna, možda bi bilo najpametnije da ih ni vi ne progonite — promrmlja Paul najednom obeshrabreno. — Možda ćete samo ugroziti Chris. Ugledaju li vas, mogla bi ih uhvatiti panika. Zaključite li da vas se ne mogu otarasiti, možda se razdvoje i pokušaju pobjeći svaki na svoju stranu. Nesumnjivo je da tad neće ostaviti Chris... živu.

Zaškrguće zubima.

— Još više ćemo je ugroziti ako joj ne budemo u blizini — odvratilo odlučno Larry.

— Ne znam... — izusti tiho Paul i obriše znojno čelo obuzet tjeskobom.

— Žao mi je što vam to moram reći — progovori napokon Chad i protrlja crnu bradu — ali oni su prave zvijeri. Grabljivci.

Htio je napomenuti kako bi se djevojci mogle dogoditi i neke druge grozote osim smrti, ali to radije prešuti.

— Uvidio sam kakvi su dok su mi bili gosti u kući — promrmlja Paul i gnjevno stisne usnice. — Zar su morali dolutati baš k meni!

— Znam da vam je teško — reče mu Larry. — Potpuno vas razumijem. No pouzdajte se u mene. Dobro sam upoznao te ništarije i neću mirovati, vjerujte mi, dok ne sredim s njim račune.

Paul je natmureno gledao u daljinu.

— Bojim se samo da pri tom obračunavanju ne izvuče kraći kraj moja kćerka — progunda zamišljeno i naježi se, ispunjen zlim slutnjama.

Larry mu u prvi čas htjede odrješito odgovoriti, ali se obuzda.

Popne se na dorata i mahne Paulu u znak pozdrava. Gledajući njegovo zabrinuto lice, osjeti na plećima svu težinu bremena odgovornosti što ga je natovarilo na sebe. Kako će pogledati tom čovjeku u oči ako se vrati bez Chris?

Chad polako krene za njim. Znali su da se ne smiju žuriti i prerano približiti progonjenima. Odsad moraju svaki svoj potez pripremati dvostruko pažljivije nego prije, jer svaki neoprezan korak mogao bi ih nepovratno skrenuti u provaliju.

Kad su se udaljili oko dva kilometra, Larry iznenada zaustavi konja.

Chad ga začuđeno pogleda.

— Rančer je neprestano pogledavao tvoje prazne korice i navlaku na sedlu — reče mladi šerif. — Nisam se mogao dosjetiti nikakva uvjerljiva objašnjenja.

Dobaci mu revolver a zatim i pušku.

U prvi trenutak zbunjen, Chad polako gurne pušku u izlzanu navlaku. Kad je digao glavu, na ustima je titrao smijesak.

Nakon onoga što mi je ispričao o svom životu, mislio je Larry, vjerujem mu dovoljno. Možda više nego nekima koji nisu nikad ni zavirili u kaznionicu. Život je prema nekim ljudima suviše naklon i popustljiv, a nekima podmeće nogu na svakom koraku i jedva čeka priliku da ih zgñječi.

Ako sam se ipak prevario u Chadu, to bi moglo biti kobno...

Gušeći u sebi neugodnog crvića sumnje, ponovo potjera dorata.

X

Marker digne ruku kao da zapovijeda konjaničkoj četi i zaustavi se na zaravanku. Upravo je sumrak počeo osvajati preriju.

George Belt odveže ruke Chris i upadljivo dugo zadrži svoj dlan na njenoj nadlaktici. Pravila se da ga ne osjeća i spustila se sa sedla prkosno dignuvši glavu. Donekle se ukočila jašući. Još nije mogla sasvim povjerovati da je istina ovo što joj se zbiva. Činilo joj se da otvorenih očiju sanja ružan san.

Vidjevši da sva trojica bulje u nju, smeteno korakne u stranu i zaustavi se. Bila je u čudnu stanju. Zapažala je svaku pojedinost, ali tako kao da je gleda tuđim očima.

Marker napući usta i okrene se onamo odakle su dojahali. Zelena je dolina bila već daleko. Donekle je stisnuo oči i vladao se tako kao da mu je nešto privuklo pažnju.

— Vidiš ih? — upita uznemireno Steve Backer.

Marker zatrese glavom.

— Dabome — odahne Backer. — Znam da ne smiju krenuti za nama.

— Ipak će nas slijediti — odvratilo mirno Marker. — Bez ikakve sumnje.

Backeru privremeno ponestane riječi. Nisu mu se svidala takva predviđanja. Htio je uvjeriti sebe da su sad izvan opasnosti.

— Šerif nam se ne smije približiti — istakne — jer sad imamo nju.

Pokaže glavom na Chris.

— Klipan je uporan — progunda Marker. — Cini mi se da ga ništa ne može odvratiti od jurnjave za nama. Ništa osim metka.

Backer ga je nijemo promatrao časak-dva, kao da mu ponešto nije jasno.

— Zašto smo je onda povelili sa sobom? — izusti napokon i namrgodeno pogleda djevojku kao da ga je izneverila, razočarala.

— Hja, ona će nam pomoći da ga ipak malo obuzdamo — promrmlja Marker i naceri se. — Bit će manje nestrpljiv nego inače.

— Ne bude li pametan, doletjet će nam pred cijevi — progovori Belt i pakosno iskrivi usta. — Pogotovu bih htio uhvatiti na nišan onu bradatu zmiju koja nam je okrenula leđa. Ne podnosim izdajice.

Moralna su načela izlazeći iz njegovih usta, gubila svoj smisao.

Uporno su jahali kroz noć dok su im put osvjetljavale samo zvijezde.

Chris se umorno njihala u ritmu konjskih koraka. Ruke su joj opet bile svezane za jabuku sedla jer su se bojali da bi mogla skočiti s konja i pokušati pobjeći u mraku. Pekli su je zglobovi, vjerojatno joj je konopac ogulio kožu, no nije se htjela požaliti. Tko zna, možda bi joj se samo zlobno nasmijali.

Činilo se da namjeravaju jahati cijelu noć. Samo povremeno bi se zaustavili i omogućili konjima da predahnu nekoliko minuta, zatim bi produžili.

Za prvih joj se sati, dok je nije svladao umor, mijenjalo raspoloženje, išla je iz krajnosti u krajnost. Čas bi je obuzeo grozan strah od kojega bi drhtala i znojila se, čas bi je ispunio strašan gnjev i najradije bi goloruka navalila na njih, čas bi se prepustila samosažalje-

nju i obeshrabreno čekala svoju sudbinu, a čas bi užasnuto zamišljala kako je zlostavljaju i ponizuju. Naposljetku je, popustivši iscrpljenosti, prestala razmišljati i tupo je, kao obamrla, sjedila u sedlu.

Napokon stigoše do vrha prijevoja i polako krenuše nizbrdo prema rijeci Kolorado. Noć se približavala svom svršetku, ali Chris nije znala prema zvijezdama odrediti koliko je sati.

Jutro ih je zateklo već u podnožju bregova. Ne zaustavivši se, produžiše prema rijeci bez žurbe. Jednolično. Ostavljali su iza sebe metar za metrom.

* * *

Larry obriše nadlanicom usta. Činilo mu se da mu se prašina lijepi već uz nepce. Sunce je tako zagrijalo zrak da se teško disalo.

– Stekli su popriličnu prednost – promrmlja gledajući tragove pred sobom.

– Da, žele se što više udaljiti – izusti šerif. – Premda imaju u svojim rukama otetu djevojku, znaju da me ne mogu zaustaviti. Jasno im je da se ovo može završiti samo smrću. Mojom ili njihovom. Neću im zaboraviti ono što su učinili Ralphu.

– Bezobzirno će iskoristiti djevojku za svoje ciljeve – napomene zamišljeno Chad. – Upoznao sam ih vrlo dobro u zatvoru. Ipak sam krenuo s njima kad mi se pružila prilika da pobjegnem iz onog pakla. Mislio sam da ćemo se brzo razići, ali... – Odmahne rukom. – Događaji su se razvijali drukčije nego što sam zamislio. Prije svega, nisam očekivao da će Marker ubiti stražara.

Nastavi pričati o svom životu. Ponešto je već bilo poznato Larryju, a ponešto je slušao prvi put.

Vrijeme je jednolično teklo, sunce se umorilo i skliznulo s nebeskog plavetnila u tamnu dubinu ispod oblačnog obzorja. Zatreperila je samo jedna zvijezda. Jahali su dokle se god mrak nije zgusnuo.

– Ne vidim više tragove – promrmlja Larry i pogleda u nebo. – Natmurilo se kao da će pasti kiša. Samo ona bi nam još trebala. Isprat će otiske kopita i tad ćemo moći samo nagadati kamo su se zaputili. Bilo kako bilo, moramo se zaustaviti.

– Možda se u toku noći nebo razvedri – reče tiho Chad i spusti se sa sedla. – Možda ne padne ni kap kiše. Valjda nam neće sreća neprestano okretati leđa – doda i kiselo se osmijehne

Larry smrknuto kimne.

– Vidjet ćemo – odvrati. – Pojest ćemo nekoliko zalogaja i malo odspavati. Ne smijemo im dopustiti da nam predaleko odmaknu, no vjerujem da ni oni neće jahati po ovakvu mraku. Zaustavit će se negdje. Ne bude li poslije ovako tamno kao što je sad, krenut ćemo prije svitanja.

Olabaviše kolane i sputaše konjima prednje noge. Potom pojedše nekoliko zalogaja suha mesa i prepečenca.

– Nije potrebno stražariti – prozbori Larry. – Barem zasad. Još su daleko. Spavaj mirno.

Ispruži se na tlu, gurne pod glavu šešir umjesto jastuka i zagleda se u crno nebo. Bojao se da neće moći sklopiti ni oko jer mu je podrhtavao želudac i sušila se usta iako je maloprije popio mlake vode iz čuture. Najradije bi se bio digao i odmah produžio za bjeguncima, ali razum je govorio da je potraga u takvu mraku besmislena.

Stisnuvši šake, vidio je pred sobom starog Paula Creeka i pitao se je li dorastao preuzetoj zadaći. Pri pukoj pomisli da bi mogao iznevjeriti Paulove nade, osjeti hladne žmarce na ledima i tjeskobno se okrene na bok.

Nakon dvadesetak minuta umor ipak donekle smiri njegove ustrep-tale živce i povuče ga u lagan, nemiran san.

Probudivši se, ne pomakne se. Još žmireći i dišući duboko i ujednačeno kao da spava, čuo je nekoga iza sebe. Zaškripe kamenčići pod nogom.

Odmah napet, spreman da se otkotrlja i istodobno povuče revolver, sjeti se tek poslije dvije-tri sekunde da je to Chad. Još se nije naviknuo na njegovu prisutnost.

Ne rekavši ništa, okrene se i protagne.

– Upravo sam te htio probuditi – progovori Chad. – Oblaci su se razili pa se vidi sasvim dovoljno. Razabrat ćemo tragove.

– Ti si zaista pravi ranoranilac – promrmlja šerif opazivši da su konji već osedlani i spremni za polazak. – A ja sam postao šeprtlja – progunda sebi u bradu čudeći se što ga nije probudilo Chadovo pripremanje za put. Očito je sinoć bio umorniji nego što je osjećao.

Ovaj su put doručkovali u sedlu. Šutke su žvakali osušenu govedinu i uporno pratili pogledom tragove pred sobom. Oslobodivši se oblačne koprene, sad im je s neba sjao mjesec i pomagao im.

– Zanima me – Chad progovori nakon pola sata jahanja i protrlja crnu bradu kao i uvijek kad bi ga mučilo nešto – kako ćemo im se približiti da ne ugrozimo dje-

vojku. Čini mi se to vrlo zamršenim. Rekao bih, nerješivim. Možemo ih napasti i osloboditi djevojku samo ako im se približimo... Približimo li im se, stavit ćemo njenu glavu na kocku. Ne možemo doći neopazice, nismo sićušni poput mušica. Kad povežem jedno s drugim, izlazi da je to začaran krug.

– Zbog toga nisi mogao spavati? – zapita Larry i pogleda ga sa strane.

– Između ostaloga i zbog toga – odgovori Chad pošto je šutio časa dva.

– Premda nismo baš u blistavu položaju – reče mladi šerif – ipak moramo pokušati sreću. Tko nastoji doprijeti do rješenja, katkad pronalazi prečac o postojanju kojega nije imao ni pojma. – Sjetno se osmijehne u tami, jer tu je izreku pokupio od Ralpa. Eto, starac na neki način živi i dalje. – Zar bi ti odustao? – upita i odmah se pokaje.

– Ne bih – odgovori odlučno Chad. Ako ga je i pecnulo pitanje, prikrivao je to.

– Znam – izusti tiho Larry. Potapše dorata po vratu, razmišljajući. – Protivnici imaju prednost, mora se priznati. Imaju taoca i mogu ucjenjivati. Ipak nismo ni mi potpuno nemoćni. Čvrsto sam uvjeren da neće ubiti djevojku, jer tad bi izbili sami sebi adut iz ruke. Mnogo su jači dok imaju živu Chrisa nego što bi bili bez nje. Razumiješ?

– Hm – prozbori kolebljivo Chad. – Tko zna koliko se možemo pouzdati u takvu postavku. Od njih se ne mogu očekivati baš sasvim razumni postupci. Katkad im je bijes snažniji od uma. Uvjelio sam se u to vlastitim očima.

– Misliš, mogli bi ubiti djevojku iz puke zlobe? – upita Larry.

– Tako je! Mogli bi – odgovori Chad i premjesti se u sedlu.

Larry se zlovoljno zamisli. Vrlo je dugo šutio, odupirući se ledenim bojaznima.

– Moram prihvatiti tu opasnost – progovori napokon. – Ne mogu je nipošto zaobići. Svako bi drugo rješenje bilo još kobnije.

Chad to ne porekne niti se složi s njim. Uporno je šutio.

– Moramo im se približiti – nastavi objašnjavati Larry kao da ga mora pošto-poto uvjeriti kako ima pravo. Smetala mu je njegova šutnja. – Sudeći prema svemu, glavnu riječ ima Marker.

– Svakako – potvrdi Chad i kimne. – Opasan je i George Belt, ali o svemu odlučuje ipak samo Marker. Što on predloži, ostali prihvaćaju.

Dakle, bitno je da uklonimo baš njega. Belt i Backer napunit će tad gaće i izgubiti ratobornost.

– Hm, ne znam – promrmlja Chad i sumnjičavo zavrti glavom.

– Mogli bi podleći panici i ustrijeliti djevojku.

Larry stisne usnice. Šutio je.

– Neće – izusti napokon, ne baš odlučno.

– A kako ćemo ukloniti Markera? – zanimalo je Chada. – Budući da se ne možemo približiti...

– Pogodit ćemo ga pušćanim metkom izdaleka – prekine ga Larry.

Iako je vjerovao da ni u koga ne bi mogao pucati iz zasjele, sad je mislio drukčije. Budući da mora birati između zločinaca i nevine djevojke, uvidio je da se pravila mijenjaju.

Ako se veće zlo može spriječiti manjim, odluka nije teška.

Gledajući prema potoku u platinjskom podnožju, Marker iznenada pljune.

– Slijede nas? – prozbori odmah Steve Backer vidljivo uznemiren.

– Da, slijede nas kako smo i očekivali – odgovori Marker ne baš ljutito.

Dapače, činilo se kao da mu je najednom drago zbog toga. Backer ga zbunjeno pogleda. Iako se čudio što se od jutra ne miču iz logora, odustane od ispitivanja.

George Belt nije gotovo ni čuo taj razgovor. Odsutan duhom, netremice je promatrao Chris koja je sjedila na kamenu tri-četiri metra od njega. Zapazio je već da ona izbjegava njegove oči, pa mu je to povećavalo užitak. Pakosno se cerekajući, zapali cigaretu.

Chris ga za trenutak ošine pogledom i ugriže se za donju usnicu.

Uto joj pride Marker.

– Ustani i prošeći malo, djevojko – reče joj. – Zgrčit će ti se mišići od sjedenja. Nisi se gotovo ni pomaknula cijeli dan. Treba da lijepo izgledaš. Na vidiku su tvoji čuvari. Uzalud sam upozorio tvog oca. Jure za nama kao prave budale. Zaboravili su, čini mi se, da si u našem društvu. Iako bi ti mogli nanijeti zlo, mala.

Zavuče ruku u njenu kosu i razbaruši je. Ta je kretnja nalikovala na udarac.

George Belt zamekeće poput koze, uživajući u prizoru. Vjerovatno bi i on bio vrlo rado učinio nešto takvo. Možda i malo grublje.

Chris ustane uvjerena da će tako najlakše izbjeći nove neugodnosti, prkosno pogladi kosu i počne hodati amo-tamo, poput vojnika na straži. Uskoro utvrdi da

koraćanje smanjuje napetost. Godilo joj je, baš kao i vjetrić što joj se obješenjački uvlačio u pramenove crne kose i nekako je podsjećao na dom, na ranč na kojemu je odrasla. Gotovo je očekivala da će svaki čas ugledati oca ili brata Berta, nasmiјati se, udahnuti dobro poznati miris zelenkaste prerije i veselo potrčati. Činilo joj se da se ništa nije promijenilo, a ipak je sve bilo drukčije. Rodna je kuća ostala daleko iza nje, rasplinula se sigurnost što ju je okruživala otkad se rodila, i sad se našla među strancima, među zločincima. Koliko god nastoji prikriti strah, ipak se osjeća potpuno nezaštićena, osjeća požudne poglede na sebi, peku joj kožu poput žeravice. Pogotovu je tako gleda onaj niski mladić sivih očiju, proždire je pohotnim pogledom i svaki čas otkriva gornje sjekutiće, valjda uvjeren da se zavodljivo ceri.

Belt ju je zadivljeno promatrao, gutao očima njena bedra i stražnjicu dok se udaljavala, njemu okrenuta leđima. Kad bi se okrenula i pošla mu u susret, nije mogao odvojiti pogled od grudi koje su se blago njihale. Disanje mu se ubrzalo, no nije toga bio ni svjestan.

– Lijepa je, ha? – promrmlja i gurne laktom Stevea Backera koji je stajao pokraj njega i razmišljao samo o dvojici progonitelja koji su se opet pojavili. – Bi li je povalio, a?

Backer se smeteno premjesti s noge na nogu. Iznad njegove gornje usnice nakupile su se svjetlucave kapljice znoja, a misli su se vrtjele samo oko dvojice jahača u podnožju strme planine. Srce mu stegne ledena šaka straha.

– Zaustavili su se u šumarku – progunda iznenada Marker.

Backer se odmah podigne na prste kao da će bolje vidjeti.

– Opazio sam svjetlucanje – nastavi Marker. – Vjerojatno nas traže dalekozorom. Dobro, ako nas traže, pomoći ćemo im da nas pronađu.

Osmijehne se jednom stranom usta.

Backeru se nekako nije svidao taj osmijeh. Proguta slinu osjećajući kako mu se kostriješe dlake na potiljku. Najednom mu se zatvor činio divnim dvorcem, spasosnim utočištem u kojemu ne vrebaju na nebu lešinari.

– Zašto smo ih čekali, do vraga? – umiješa se Belt napokon odvojivši pogled od Chrisina tijela. – Mogli smo biti već daleko, ali sjedimo ovdje cijeli dan.

– Kažeš, mogli smo biti daleko, momče? – progunda podrugljivo Marker. – Aha. Sasvim je svejedno gdje smo dok su nam ovi uživci iza leđa. Je li ti jasno?

Backer se očito nije mogao složiti s takvim zaključkom, ali nije se usudio umiješati u razgovor. Kako bi moglo biti svejedno gdje su, do bijesa? Što se njega tiče, najsretniji bi bio da je na drugoj strani kontinenta.

– Možda produže ovamo, pa ćemo ih dočekati u zasjedi – natukne Belt.

– Neće ovaj put srljati – progunda Marker. – Strpljivo će čekati. Ali mi nemamo vremena na pretek. Morat ćemo ih malo požuriti.

Počese se iza lijevog uha i pakosno nakesi. Vidio je da ga Backer i Belt zabezeknuto gledaju i da ne shvaćaju ništa. Oh, kako je on pametan, nadmoćan svim tim tikvanima... čak i onomu nadobudnom balavom šerifu! Nije čudno

što je uvijek voda, uvijek ga svi slijeđe kao ovce i gutaju svaku njegovu riječ.

— Čuće u onom šumarku — nastavi — i ne miću se. Znam da bulje ovamo i pitaju se kako bi nam se mogli prišuljati i pocmekati nas. Dobro, zabavit ću ih malo. Pokazat ću im nešto zanimljivo.

Ispruži ruku prema Chris koja se zaustavila i gledala ga.

— Dodi, mala — pozove je.

Kolebala se trenutak-dva naslućivši kako priprema nešto podmućlo. Onda mu polako pride, svjesna da bi joj otpor donio samo još veće neugodnosti.

Marker je uhvati za nadlakticu i povede na malenu uzvisinu, petnaestak metara od logora. Zaustavi se ondje kao da joj želi pokazati kraćolik.

Obuzeta strepnjama šutke je čekala što će se sada dogoditi.

Iznenada joj Marker, stojeći koso iza nje, povuće obje ruke na leđa, uhvati ih lijevom šakom i stegne kao kliještim, a nezgrapnim prstima desne ruke počne joj otkopčavati bluzu.

U prvi se trenutak tako zbunila da je stajala kao kip, no ošamućenost prođe nakon dvije-tri sekunde. Počela se otimati, trzala se lijevo-desno, nagnula naprijed.

Marker se razljuti i grubo je povuće za dugačku kosu tako da joj je glava poletjela natrag i na oći joj grunule suze.

Tad joj dokraja raskopća bluzu i rastvori je. Na popodnevnom suncu zasjaju jedre bijele dojke.

Držao ju je još nekoliko časaka, a onda je okrene i gurne prema logoru.

— Ovo im je samo nagovještaj onoga što bi se moglo dogoditi — reče gnjevno. — Možda se opamete, gđovi ušljivi!

Chris zastane stidljivo stežući bluzu na prsima i groznićavo potraži prstima dugmeta. Smućilo joj se kad je ugledala Beltove pohotne sive oći. Tek što je uspjela zakopćati prvo dugme, približi joj se Belt hitro poput pume i grubo joj pokuša zavući znojnu ruku u njedra.

Ne misleći na opasnost, u istomu ga je trenu ošamarila desnicom.

Zabezeknuto je zinuo a onda mu se vrati samopouzdanje i oći opet požudno bljesnu.

— O, lavica se brani — prozbori zadihano. — Barem prividno. A zapravo želi...

Naglo je pljusne lijevim dlanom pa nadlanicom tako da je nehotice pustila bluzu i podigla ruku kako bi se zaštitila. Zazujalo joj je u ušima i raskrvarila je donju usnicu o zub.

Belt mahnito nasrne na nju. Počne joj lijevom rukom divljaćki gnječiti dojku tako da je jauknula, a desnom joj pokuša otkopćati hlaće. Nastojala ga je odgurnuti ali priljubio se uza nju i, obuzet strašću, gric- kao kožu na vratu.

Naslonićvi se na nju i zakvaćivši joj ćizmom nogu, uspio ju je napokon srušiti. Našavši se na njoj, užurbano joj je pokušavao, dašćući uzbuđeno, svući hlaće.

Chris se branila svom snagom, nastojala ga zbaciti sa sebe, odgurnuti se nogama i izvititi u luku, počela ga je udarati po glavi, ćupala mu kosu i oćajnićki mu traćila prstima oći.

Shvativši da s njom nema šale i razbjesnevši se, Belt privremeno odustane od pokušaja da je svuće, šćepa joj objema rukama glavu i razjareno udari njome o tlo.

Upravo je htio to ponoviti kad ga uhvatiše dvije snaćne dlakave ruke i podigoće kao perće.

– Prestani! – zagunda Marker i srito ga baci u stranu.

– Obećao si da ću se moći pozabaviti njome – prigovori Belt teško dišući i polako se dižući sa zemlje. – Obećao si mi to!

– Hoćeš li je ubiti, glupane? – razbjesni se Marker i zaprijeti mu šakom.

– Obećao si mi, obećao si mi – ponavljao je Belt kao cmizdravo dijete koje nije dobilo željenu igračku. U tim trenucima nije ni malo podsjećao na čovjeka koji je, ne trepnuvši okom, pucao iz zasede u starog Ralpa.

Marker ga je srito promatrao. Ni za živu glavu nije mogao shvatiti kako netko može tako izgubiti vlast nad sobom zbog žene. Napokon odmahne nestrpljivo rukom.

– Dobro, dobit ćeš ono što sam ti obećao – progunda. – Ali pričekaj još malo, do vraga!

Prezirno se okrene i pode prema Steveu, koji se šćućurio pokraj stijene i zbunjeno sisao donju usnicu. Zastane i pogleda prema dalekom šumarku. U njegovoj glavi rađala se misao.

Zadovoljno se naceri opet se ponoseći svojom domišljatošću.

Za to je vrijeme Chris klečala i povraćala. Ljutila se na sebe zato što pokazuje slabost pred tim zlotvorima, ali njen se želudac nezauzavljivo dizao.

Napokon obriše usta i, prkosno podigavši glavu, počne drhtavim prstima zakopčavati bluzu. Iako se sad bojala budućnosti još više nego prije, čvrsto je odlučila zatajiti svoj strah.

Samo letimice pogleda prema šumarku. Pitala se može li očekivati bilo kakvu pomoć od dvojice neznanaca u njemu. Možda je pametnije da se odrekne bilo kakvih nada?

Koliko je god nastojala biti hrabra, ipak joj zadržće brada i u kutovima očiju nakupe se biserne suze. Žustro ih obriše prije nego što su se mogle zakotrljati niz obraze.

* * *

– Znaju da smo im za petama i počinju gubiti živce – prozbori Larry još gledajući u mislima napola razgolićenu Chris. Iako je bila daleko, kroz dalekozor ju je vidio prilično jasno. – To bi moglo biti i opasno – doda zamišljeno – ali smo prisiljeni na takvu igru.

– Čudno je što smo ih već sustigli – reče Chad. – Očito im se više ne žuri. U početku su stvorili popriličnu prednost, a zatim su je prokockali.

– Hja, vjerojatno su u početku mislili da će nas se osloboditi, no poslije su shvatili da su u zabludi – odvratila Larry i spremila dalekozor u bisage na doratu. – Uvidjeli su da se mogu spasiti samo ako se obračunaju s nama i sprema nas pod zemlju. Jasno im je da ne mogu neprestano bježati.

Chad zamišljeno kimne.

– Više nisu daleko od naseljenog područja – napomene Larry. – Pred nama su Midland, Pecos, El Paso, a u tim gradovima ima predstavnika zakona. Stignem li živ onamo, zatražit ću pomoć i bjezgunci će se teško izvući. Znaju to vrlo dobro.

Chad ponovo kimne. Proguta slinu, no imala je najednom gorak okus.

Nekako je već zaboravio tko je ili je, bolje rečeno, pokušavao potisnuti prošlost, ali Larryjeve riječi sad ga podsjetiše grubo na to kojemu ljudskom soju pripada, podsjetiše ga na žig što mu je utisnut za sva vremena. Samo u ovakvoj

divljini može glumiti samomu sebi da je netko drugi, a čim se nađe među ljudima, među sljedbenicima zakona, bit će opet konjokradica, kažnjenih, izopćenik.

Ne moram se suočiti sa zakonom u gradovima pred sobom, pomisli za trenutak. Zašto bih srljao u propast? Mogu nestati. Kad šerif zaspi...

Odbije tu misao tako odlučno da je nehotice zatresao glavom.

– Ne sviđa ti se moj prijedlog? – trgne ga iz razmišljanja Larryjev glas.

– Ma... ma, dobar je... – promrmlja zbunjeno Chad, shvativši da ga nije slušao.

– Zašto onda trešeš glavom? – upita začudeno Larry.

– Sletjela mi je nekakva mušica na uho – slaže odmah Chad.

– A, tako – reče polako Larry i počne skidati sedlo s dorata.

– Ostat ćemo ovdje? – upita iznenađeno Chad gledajući ga. – Nećemo li im se pokušati približiti?

– Hm, baš o tomu sam ti govorio – odvrati Larry, okrene se prema njemu i podboči rukama o bokove. – Kamo su odlutale tvoje misli? Čini mi se da si smušen otkad si ugledao Chris. – Osmijehne se. – Ako su nas htjeli smesti njome, onda im je to pošlo za rukom što se tiče tebe.

– Ostat ćemo ovdje? – ponovi Chad.

– Da, ostat ćemo. Pokušamo li se približiti, ugrozit ćemo djevojku – reče šerif i povuče sedlo s konja. – Stoga ćemo ostati ovdje i čekati. Neka protivnici prvi poduzmu nešto. Budući da znaju kako nas se moraju otarasiti prije nego što stignemo do gradova, nestrpljivi su. Zbog toga vjerujem

da će učiniti nešto. Možda već noćas. Možda nas posjete.

– A goste treba spremno dočekati – doda Chad naslutivši Larryjevu zamisao i prepredeno se nasmiješi. Krene prema sivcu.

– Dabome – potvrdi Larry. – Treba im pripremiti doček kakav ne očekuju. Bit će to lijepo iznenađenje. Zaslužili su ga.

XI

Steve Backer obilzne suhe usnice i ponovo zastane osluškajući. Zaustavi dah. Čuo je samo prestrašeno kucanje svog srca.

Konja je ostavio otprilike na sredini planinskog obronka i sad je produžio dalje pješice. Činilo mu se da iza svakog grma, iza svakoga povećeg kamena vreba netko na njega. U zvjezdanoj su noći sjene poprimale jezive oblike.

Zašto je baš mene poslao Marker u izvidanje pomisli ljutito i opet krene. Zašto nije izabrao onog Belta? Neka on luta kroz noć i nosi glavu u torbi! Da imam barem pristojne čizme! Ove me paklenski žuljaju. I napola sam bos. Prokleti Marker! Zašto mi je uzeo moje? Što ću učiniti ako se i uspijem prišuljati šerifovu logoru? Vjerojatno stražare negdje u blizini. Ili obojica, ili barem jedan od njih. Marker bi htio da pripucam i malo ih uznemirim. Htio bi da ih natjeram na uzmak ili izazovom da napadnu naš logor.

Ma, najpametnije bi mi bilo da se povučem dok još nisam stradao. Izmisliću nekakve laži i podvaliti mu ih. Tako je. Reći ću da ih nije bilo u logoru, da su odjahali nekamo...

Zaustavi se. Ubrzano dišući, još se kolebao.

Ako ga Marker raskrinka, ako pod njegovim mrkim pogledom izbrblja nešto i zaplete se u svojim lažima, tad mu se crno piše.

Naježi se zamislivši taj prizor i odmah produži nizbrdo.

Znojeći se i zastajkujući svaki čas, oprezno se približavao šumarku. Polako izvuče iz korica revolver, nadajući se da će ga on ohrabriti, no ruka je i dalje podrhtavala.

Čuo je već povremeno toptanje kopita. Gdje su konji, u blizini moraju biti i njihovi jahači.

Napola podigne revolver. Htio je opaliti uvis i potrčati iz petnih žila uzbrdo, ali ipak ga svlada znatiželja. Budući da se već toliko približio, mogao bi napraviti još nekoliko koraka. Možda ugleda logor, možda ugleda neku pojedinost zbog koje će ga Marker pohvaliti.

* * *

Priljubivši se uz stablo, Larry napokon začuje korake koje su on i Chad odavno očekivali. Približavali su se vrlo kolebljivo.

U logoru su gurnuli sedla pod gunjeve tako da se činilo da obojica leže. Ostavili su ondje i šešire, otprilike ondje gdje bi im bila glava, da bi dojam bio što uvjerljiviji.

Uljez se nastojao kretati što tiše, no nije mogao biti nečujan. Nije bilo baš ni daška vjetra koji bi pri-
gušio korake.

Larry ga je čuo s desne strane. Mogao je biti udaljen još pedesetak metara.

Uto jedan konj lupne kopitom o zemlju i zvuk odjekne cijelim šumarkom. Razbojnik iskoristi tu okolnost i nastavi se približavati.

Kad je ponovo razabrao njegove korake, Larry ocijeni da se zaputio

prema konjima. To mu je odgovaralo, jer dorat i sivač bijahu u blizini. Vjerovao je da i Chad, na drugoj strani logora, čuje već korake i šulja se u susret napadaču.

Još nije mogao vidjeti razbojnika, ali koraci su se čuli sve jasnije. Uljez bi prešao nekoliko metara i potom zastao, zacijelo osluškujući napeto čuje li se nešto sumnjivo.

Iznenada ga Larry razazna mutno među drvećem. Stegne revolver u ruci nestrpljivo čekajući da se približi još više.

Razbojnik se zaustavio i stajao kao kip. Činilo se da se koleba.

Larryju se uznoji dlan. Možda je sad pravi čas. Možda bi trebalo da sada navali, premda je uljez još desetak metara od njega i nejasno se vidi. Odluči li se protivnik iznenada povući, nestat će u noći i prilika će propasti.

Dok je još oklijevao, ugleda razbojnika kako ponovo kreće naprijed.

Poslije nekoliko trenutaka pirne neočekivano vjetric i donese konjima nepoznat čovječji miris. Jedan se od njih uznemiri i tiho zafrkće.

Ne gubeći više ni djelić sekunde, Larry jurne prema uljezu koji su ukočio, zbunjen frktanjem. Kad je spazio hitru sjenku, razbojnik je stigao još samo zaprepašteno kriknuti. Pokušao je odskočiti i uperiti oružje, ali noga zape za izbočen korijen topole tako da je izgubio ravnotežu i tresnuo na leđa. Pri tom je udario laktom o zemlju i ispustio revolver.

Svjestan opasnosti, grozničavo potraži oružje na tlu, ali u tom trenu nagazi na šaku čizma. Zacvilio je kao pas.

— Miruj! — naredi odrješito Larry. — Inače ćeš dobiti metak.

Razbojnik odgovori na njegove riječi samo prestrašenim stenjanjem.

Larry pričekao nekoliko sekundi. Začuo je užurbane korake. Uto Chad izroni iz mraka.

– Došao je sâm – prozbori Chad i zapali šibicu. Čučne i pri- nese je razbojnikovu izobličenom licu. – O to si ti, Steve!

– Steve Backer – promrmlja Larry i kimne dok se šibica gasila.

– Natjerali su me da dođem ovamo – zakuka Backer. – Morao sam...

– Umukni! – zagunda Larry i počne mu uže tom čvrsto vezati ruke. Okrene se prema Chadu. – Zapali granu da ga bolje vidimo.

Backer zatrepće očima i malo trzne glavu natrag kad je bljesnuo plamen.

– Došao si sâm? sâm? – upita ga tiho Larry.

Razbojnik odmah kimne.

– Ne lažeš? – Larry mu gurne revolversku cijev pod bradu – Lažeš li i pojavi se još netko, metak će ti prošvirati glavu, vjeruj mi. Imat ću toliko vremena.

– Ne lažem – odvratila Backer. Od straha mu se zgrči lice. – Došao sam potpuno sâm.

– Poslali su te da nas odmamisi u stupicu, ha? – nastavi ga ispiti- vati šerif.

– Ali očito si zabrljao – doda Chad i zakima. – Marker će se ljuti- ti.

– Što ćete učiniti sa mnom? – zapita usplahireno Backer. – Ti znaš, Chade, da nisam nikoga ubio. Nisam ništa učinio, osim što sam pobjegao iz onoga prokletog zat- vora i...

– Sudjeluješ u otmici djevojke – prekine ga Chad.

– Znaš da na Zapadu nema te- žeg zločina. Ovdje živi malo žena.

– Mogao bi visjeti zbog toga – napomene strogo Larry. Znao je već iz Chadova pričanja da je Steve Backer zečje čudi i nastojao je to iskoristiti. Zašuti kako bi ga se te riječi dojmile uvjerljivije.

Backer teško proguta slinu kao da ga omča već steže oko vrata.

– Vidi se koliko je Markeru stalo do tebe, Steve – progovori Chad. – Poslao te ovamo zato što mu najmanje vrijediš, najmanje te cijeni. Fučka mu se hoćeš li ovdje zaglaviti ili ne. Bitno je da poslužiš njegovim ciljevima. Ako se ne vra- tiš, neće ti priteći u pomoć. Što se njega tiče, šerif te može mirne duše ustrijeliti, oguliti kožu ži- vomu.

– To bi ti se zaista moglo dogo- diti – umiješa se Larry i smrknuto pogleda zarobljenika. Izvuče lovački nož što mu je visio o boku i žustro ga zabije u stablo pokraj sebe. – Nisam zaboravio kako ste ustrijelili mog pomoć- nika...

Premda je sve ovo bila igra o ko- joj se unaprijed dogovorio sa Cha- dom, pri spominjanju Ralphove pogibije bljesne u njegovim očima iskren gnjev i stegne mu se grlo.

– Ja nisam... ja nisam... – bra- nio se zadihano Backer.

– Zaveži! – reče mu osorno še- rif.

– Drugim riječima – nastavi svoje uvjeravanje Chad – nemaš baš nikakvih obaveza prema Mar- keru i Beltu, nemaš razloga da im budeš odan. Sjeti se kako su post- upali s tobom i misli na svoju kožu.

Polako se uspravi dajući mu vre- mena da probavi sve što je čuo.

– Ako želi, može ostati vjeran svojim ortacima – napomene hladno Larry. – Mi ćemo se obra- čunati s njima i bez njegove po-

moći... doduše, trebat će nam malo više vremena... ali on neće doživjeti taj obračun. Ne možemo vući sa sobom zarobljenika.

Backeru se cijelo čelo orosilo znojem i poneke su mu se kapljice kotrljale u oči tako da je žmirkao dok su ga pekle u njima.

— A ako se odrekнем Markera i Belta? — prozbori piskutavim glasom.

Larry ga je netremice promatrao, sluteći da ga je slomio.

— Vratit ću te u zatvor — odgovori napokon. — Izuzevši bijeg, nećeš biti kažnjen ni zbog čega drugoga. Odsjedit ćeš svoje i jednoga dana izići na slobodu.

Razmislivši samo nekoliko trenutaka, Backer spremno kimne.

— Onda ćemo se, Chade, naći opet ondje gdje smo i bili — reče. — Bolje bi bilo da se nismo nikad ni odlučili za bijeg.

Opazivši da je Chad stisnuo usnice i namrgodio se, zbunjeno zašuti,

— Nisi još čuo što zahtijevam od tebe — progovori Larry. — Slušaj me dobro. Vratit ćeš se u Marketrov logor, ali i mi ćemo poći s tobom. Chad i ja ostat ćemo na nekom povoljnom položaju nedaleko od logora, a ti ćeš reći Markeru kako si pretražio šumarak i utvrdio da smo odjahali. Vjerojatno smo se povukli zato što smo se, vidjevši kako zlostavljate djevojku, uplašili za njen život, pomislit će Marker. Povjerovat će ti. — Zastane za trenutak gledajući ga ravno u oči. — Potom ćeš otići sa Chris u zaklon iza one uzvisine na kojoj... na kojoj nam je pokazala grudi. Neka kaže da mora obaviti nuždu, a ti se odmah ponudi kao pratnja. Obavijesti je o našim namjerama. Kako ćeš joj to saopćiti,

prepuštam tebi. Zacijelo ćeš naći priliku. Čim nestanete iza uzvisine, otvorit ćemo vatru na Markera i Belta.

Backer razrogači oči slušajući ga. Činilo mu se da nije dorastao takvu zadatku.

— Ne izvršiš li to kako treba ili pokušaš pobjeći s djevojkom, umrijet ćeš — zaprijeti mu Larry naslutivši njegovo kolebanje. — Umrijet ćeš polako i mučno — doda nemilosrdno. — Jesi li vidio ikad kakve patnje proživljava onaj tko dobije metak u utrobu? Takva sudbina očekuje i tebe ako me iznevjeriš. Prema tomu, biraj što ti je milije!

— Šerif ti nudi priliku da spasiš život — umiješa se Chad. — Imaš li soli u glavi, iskoristit ćeš je. Pazi, to ti je posljednja prilika.

Okrene se i udalji nekoliko koraka.

— Učinit... učinit ću što zahtijevate — promuća Backer grozničavo.

— Pokušaš li me prevariti, neću imati milosti prema tebi — napomene mu još jednom Larry. — Razmisli dobro. Jesi li sposoban učiniti ono što tražim od tebe?

— Učinit ću to — ponovi Backer trudeći se da njegov glas zvuči samouvjereno premda su mu usta bila suha kao pustinjski pijesak.

— Dobro — odvrati Larry poslije desetak sekundi punih neizvjesnosti i iščupa iz stabla dugački nož. Prereže konopac kojim mu je sputao ruke.

Vedro je jutarnje nebo naviještalo još jedan vruć dan iako je sunce, skrivajući se ispod obzorja, tek zarumenilo istok.

Pritajivši se iza nekoliko kamenih gromada, otprilike trista me-

tara od planinskog proplanka na kojemu su se ulogorili razbojnici, Larry i Chad napeto su gledali što se zbiva u logoru. Nisu se mogli približiti još više jer ih je od logora odvajao brisani prostor na kojemu su ih protivnici mogli lako otkriti i pobiti, čak i u mraku. Ostavili su konje kilometar iza sebe kako ih bjegunci ne bi čuli i rastali su se od Backera ovdje pokraj posljednjeg zaklona. Nije još svanulo kad se vratio u logor svojih ortaka.

— Koje ga vruga čeka? — promrmlja Larry i obriše znojno čelo. Namjerava li nas nasamariti, skupo će mi to platiti. Jamčim mu.

Prevari li te, bit će to još jedan u nizu tvojih neuspjeha, pomisli istodobno. Igraš opasnu igru. Pravi si kockar.

Jedino tako možeš spasiti djevojku da je ne izvrgneš mecima, govorio mu je drugi dio mozga. Iza-brao si pametan način.

— Ne može se pouzdano znati što se zbiva u njegovoj glavi — reče Chad i ubaci metak u puščanu cijev. — Kukavica je i kolebljivac. Ipak vjerujem da je, zbrojivši dva i dva, shvatio što je najbolje za njega.

Larry zamišljeno kimne ne odvo-jivši pogled od razbojničkog logora. Ponovo prinese očima daleko-zor. Dok je gledao kroz stakalca, činilo mu se da su svi blizu i da bi lako mogao izići s njima na kraj. No znao je da je to samo optička varka.

Pogled zaustavi na Chris. Sjedila je nepomično, raspuštene kose, i gledala baš ravno prema njemu. Iako je znao da to nije moguće, imao je dojam da ga vidi.

Blizu nje stajao je Backer i zao-kopćavao opasač s koricama. Činilo se da joj nešto govori, ali ona

je i dalje gledala pred sebe. Marker i Belt bijahu tridesetak metara od njih, pokraj konja. Pripremali su se za polazak.

— Valjda joj sad otkriva zami-sao — promrmlja Larry i podigne pušku. Nasloni cijev na velik ka-men pred sobom.

— Već je i vrijeme — progunda Chad.

Promatrajući prizor kroz daleko-zor, Larry vidje da se Chris okreće prema Markeru kao da mu nešto govori i potom kreće s Backerom prema obližnjoj uzvisini. Čim je nestala iza nje, šerif spusti daleko-zor, stegne pušku i kimne Chadu.

Obojica otvoriše vatru. Prije svega željeli su otjerati Markera i Belta što dalje od uzvisine, na su-protnu stranu.

Začuvši pucnjavu i zlokoban fi-juk metaka, Belt skoči na konja i podbode ga. Penjao se uzbrdo brdo je brže mogao, brinući se samo o svojoj koži.

Marker je, još bos jer je odma-rao noge, oklijevao stojeći iza ko-nja. Budući da su se protivnici neočekivano uspjeli prišuljati tako blizu, napokon zaključio kako je naj-pametnije da se i on povuče. Kako su se prilike promijenile i šerif je bliže nego što je predvidio, propla-nak više nije prikladan za obranu.

Izvirivši iz zaklona iza uzvisine, Steve Backer opazi pet-šest me-tara od sebe meke čizme koje mu je oteo Marker. Najednom nije više čuo pucnjavu, nije postojalo oko njega više ništa osim tih čizama.

Krene četveronoške prema njima dok su njegove oči uzbuđeno svjetlucale.

Žurno skočivši na konja i shva-tivši da neće moći povesti sa so-bom djevojku, jer svaka bi ga se-kunda odugovlačenja mogla stajati

glave, Marker letimice pogleda prema uzvisini pitajući se što će biti sa šepRTLjaviM Backerom.

U tom ga trenu spazi kako puže prema čizmama. Kroz njegovu glavu sijevne slutnja o izdaji, premda još nije mogao razumno povezati sve činjenice, i pridruži joj se bijes. Posegne za revolverom.

Backer je već držao u naručju obje čizme kad ga je nešto udarilo u bok tako snažno da se prevrnuo. Nije još osjećao bol. Drugi metak prode kroz lijevu stranu grudi. Ispuštajući posljednji dah, još je grčevito stezao meke čizme kao da će s njima lakše u smrt.

Marker potjera konja i spusti revolver u koriste dok su meci zviždali iznad njega.

Postupno utihne pucnjava i izgubi se konjski topot. Dva konja koje su Marker i Belt. ostavili u žurbi još su usplahireno poskakivali.

— Pobjegli su — promrmlja Larry dižući se iz zaklona. — Idi po naše konje, a ja ću za to vrijeme požuriti na proplanak. Treba da prijedemo što prije preko brisanog prostora. Mogli bi se vratiti i pripucati na nas s nekoga povoljnijeg položaja.

— Prijetio si da si spreman ustrijeliti Markera iz zasjede — napomene tiho Chad. — Koliko vidim, ostao je živ i zdrav. Nisi ga ni okrznuo metkom.

— Vid mi se malo zamutio nakon gledanja kroz dalekozor — reče Larry kao da se ispričava. — Osim toga, ipak su bili prilično daleko. Teško je pogoditi nekoga ako se puca uzbrdo.

Chad se osmjene gledajući ga.

— Možda te ruke nisu slušale. Možda si ih previše navikao na to da protivnik mora biti okrenut licem — izusti i ode nizbrdo.

Na proplanku, Chris bojažljivo izviri iz zaklona, i ugleda šerifa kako se žustro vere uz obronak. Sve se zbilo tako naglo da još nije ni osjećala pravo olakšanje.

Izbjegavala je pogledom Backerovo skvrčeno tijelo i uznemireno brisala znojne dlanove o hlače.

Promatrajući stasitog Larryja najednom je žalila što je prašnjava, prljava, raščupana, drukčija nego kod kuće. Pred razbojnicima je cijelo vrijeme nastojala biti što neupadljivija, zatomi ti njihove pothotne poglede i želje, no sad se u njoj opet budila žena.

Bio je to prvi znak da je prebrodila krizu i da joj život napokon okreće svoju ljepšu stranu. Nesvjesna svoje kretnje, polako pogladi kosu.

XII

Na planinskom je vrhuncu bilo drveće kržljivo i nagnuto u stranu zbog jakih vjetrova. Strminu su išarali sunčano svjetlo i dugačke sjene, nalikujući na golemu paukovu mrežu.

Marker i Belt se zaustave iza kamenog prsobrana, na gorskom grebenu, odakle su se vidjele stijene na objema stranama planine. Vjetrovi i kiše postupno su tisućljećima izgladili površinu litica.

— Ostat ćemo ovdje neko vrijeme — progunda Marker i sklizne sa sedla. Stisne usnice jer kamenčići su bocnuli bose tabane. Pogledavao je povremeno Beltove čizme ali mladić se cijelo vrijeme pravio kao da ne opaža ništa. Nije mu ih zasad htio oduzeti na silu. Bit će za to vremena kad se zauvijek oslobode potjere. Tad će nametnuti svoju volju.

– I dočekati ih? – reče Belt sjahavši. Pogled mu odluta na padine s druge strane visoke planine, onajno gdje je vodio put do gradova.

Marker kimne i počne šutke, ne gledajući mladića, otpuštati kolan.

– Misliš li da će nas slijediti premda smo im ostavili djevojku? – upita kiselo Belt i pljune.

– Neće odustati. Sad su im još narasla krila. Progonit će nas uporno. Zbog toga ih moramo zaustaviti ovdje. Ovo je mjesto baš kao stvoreno za zasjedu. Moramo ih se otarasiti prije nego što dodemo među ljude.

– Predvidio si šerifovu propast već nekoliko puta, a još je živ – promrmlja zlovoljno Belt. – Sjeti se što si pričao u početku. Obećavao si i skriveni novac.

Marker se ugrize za jezik kako mu ne bi bijesno odgovorio, jer Belt mu je još bio potreban. Nadmu mu se prsa od naglo udahnutog zraka.

– Pa, dobit ćeš novac – odvrati nakon dvije-tri sekunde. – Ne zaboravi ni djevojku. Uvjeren sam da će je dovesti sa sobom. – Obećao sam ti je.

– Misliš li da će je dovesti? – živne Belt no ubrzo se natmuri. – Onda kad sam je mogao uzeti, spriječio si me. Da, nisi mi je dao.

– Nije bilo pravo vrijeme – reče mu Marker. – Sad će ti biti ljepše.

Koraknuvši bos po šljastom šljunku, pošalje Belta u mislima do stotinu vragova. Nije vjerovao da će moći dugo glumiti pred njim ljubaznost.

Ledima naslonjen na stijenu, Larry je polako punio pušku.

– Ne znam kako da vam zahvalim – progovori zbunjeno Chris stojeći pred njim. Za trenutak razvuče sočne rumene usne u smijesak.

– Samo smo izravnali račune – odvrati Larry i spusti pušku. – Vaš nam je otac ispričao da ste baš vi ispalili onaj hitac na ranču. Upozorili ste Chada i mene i vjerovatno nam spasili život.

– To mi se vrijeme čini već vrlo dalekim – reče ona i spusti pogled. – kao da je prošla cijela vječnost otkad su me odveli.

Dugačke crne tepavice zatrepću tjerajući suze.

Larry se smeteno premjesti s noge na nogu. Nije znao što da joj kaže. Htjede joj dotaknuti rame ali činilo mu se da nema pravo na to. Počne pregledavati revolver. Provjeri je li cijev čista i zavrti bubanj.

Za to je vrijeme Chad sjedio sa strane, žvakao prepečenac i nestrpljivo čekao da krenu.

– Najbolje bi bilo da ostanete ovdje sa Chadom, Chris – progovori iznenada Larry. – Ja ću se vratiti kad izvršim svoj zadatak.

– Ne, ja ne mogu ostati ovdje – pobuni se odmah Chad i ustane.

– Ne, neću ostati ni ja – reče Chris. – Ali morate li baš poći za njima? Učinili ste već dovoljno. Neka i netko drugi obavi svoj dio posla. Ondje kamo su se zaputila njih dvojica ima predstavnika zakona.

Gledala je Larryja krupnim tamnim očima, mekima poput baršuna, tako da je privremeno zanijemio. Činilo mu se kao da ga te svjetlucave oči nevidljivo dodiruju. Tijelom mu sijevne nekakva čudesna struja, kao da mu je u glavi bljesnula zasljepljujuća munja i razgranala se kroz živce.

Može li se razuman čovjek zaljubiti na prvi pogled? Stari je Ralph pričao ponešto o tomu. Ali to su djetinjarije! Koješta!

Trgnuvši se iz razmišljanja osjeti da upadljivo, čak nepristojno, bulji u nju.

— Moram dovršiti ono što sam počeo — promrmlja napokon. — Inače ne bih mogao mirno spavati. Činilo bi mi se da sam iznevjerio sebe!

— Da, možda vas razumijem — reče ona i uzdahne. — Ipak nije pametno pretjerano izazivati sreću. Nadam se da to ne činite zbog mene. Ja ne tražim osvetu.

— Ne, ne činim to zbog vas, Chris — odgovori tiho Larry i pogleda prema konjima. — Barem, ne samo zbog vas. — Žustro spusti revolver u korice kako bi prikrrio zbunjenost. — Uglavnom, bilo bi najbolje da vas dvoje ostanete ovdje i pričekate me. Ta je bitka samo moja.

— Ne slažem se — prozbori odmah Chad i odlučno korakne prema njemu. — Ne mogu ostati ovdje. Ne pođem li s tobom, osjećat ću se prljavim.

Natmureno pogleda šake kao da bi već mogao vidjeti prljavštinu na njima.

— I ja idem s vama — umiješa se nepokolebljivo Chris. — Neću vam biti teret, obećavam — doda i umiljato se osmjehne.

Larry polako slegne ramenima priznajući poraz i odgovori smiješkom.

— Ali morat ćete me slušati — napomene. — Ovo nije nikakav bezazleni izlet. Uostalom, dobro ste upoznali družbu koju ćemo posjetiti. Chris osjeti žmarce na leđima.

* * *

Kroz granje niskih borova treperilo je jutarnje sunce. Larry zastavi dorata. Moraju ovdje ostaviti konje. Promatrao je tragove. Vodili su prema planinskom vrhuncu. Marker i Belt očito ih nisu ni pokušali zamesti.

To je otvoren poziv na obračun, pomisli. Netko od nas ostat će zauvijek na ovoj visokoj planini. Tijelo će mu se raspasti i poslužiti kao hrana staroj šumi koja je ovdje već tisućljećima, a prirodi će zapravo biti sasvim svejedno čije je kosti iskoristila.

Činilo mu se da borovi nisu još nikad mirisali tako ugodno. Ni sunčano svjetlo nije još nikad bilo slično razlivenu zlatu tako kao danas. Polako se spusti sa sedla.

— Vi ćete ostati ovdje i pričuvati nam konje, Chris — progovori tiho.

Htjela se pobuniti, ali nasluti da bi to bilo uzalud. Stoga ne reče ništa.

— Ne vratimo li se ni dva sata nakon pucnjave — nastavi šerif — ne čekajte nas više. Evo, ostavim vam Backerovu pušku i revolver. Rekli ste da znate rukovati oružjem. Morat ćete se sami vratiti kući.

— Smijete li me ostaviti samu u divljini? — pokuša ga ona još jednom odvratiti od obračuna. — Nećete li se ogriješiti o svoje šerifске dužnosti? Nije li važnije da u ovoj pustoši zaštitite jedno i nemoćno žensko čeljade, nego da jurite za onim propalicama? — doda trudeći se da sve okrene na šalu, no mišići na licu zgrčiše se tako da se nije mogla ni osmjehnuti.

— Vratit ćemo se — odvrati blago Larry. — Ne bih nipošto htio propustiti priliku da se još neke vrijeme družim s tako lijepom djevojkom — osmjeli se i potom iz-

vuče žurno pušku iz navlake kao da želi pokazati da je dosta razgovora. Preda joj uzde.

— Čuvajte se — prošapće Chris iz njea kad se već okrenuo.

Treperenje njena glasa odalo je veću zabrinutost nego što ju je htjela otkriti. Larry samo kimne i krene sa Chadom uzbrdo. Kao da idu u kratku šetnju.

Nastojali su hodati što tiše, znajući da su sa svakim korakom sve bliže zasjedi, sve bliže nemilosrdnim cijevima koje će poput zmija palucnuti plamenim jezičkom. Svaki korak može biti i posljednji.

Nema sumnje da su se bjegunci zaustavili negdje na ovoj strani planine, vjerojatno blizu vrhunca, i ovdje se žele riješiti potjere, jer s druge je strane planine gradić Midland, samo pedesetak kilometara odavde. Namjeravaju se ondje odjenuti otmjeno, prurušiti se i otputovati tko zna kamo. Jedina su im prepreka Larry i Chad.

Larry zastane osluškujući. Opazi da mu je tijelo napeto kao da svaki čas očekuje metak. Blag mu je povjetarac, pirkajući s prijevoja, hladio šiju kao led. Osjećao se izložen poput mete na streljani. Nezaštićen.

Zapekoše ga oči dok je klizio pogledom po stijenama. Na svakoj je od njih mogla vrebat i opasnost i najednom se pojaviti puščana cijev.

Na sreću, planina je bila prošarana klancima i izbočenim liticama, pa se odozgo s planinskog vrhunca nije mogao vidjeti cijeli obronak kao na dlanu.

Larry pogleda Chada i mahne glavom prema lijevom kraku klanca. Odmah su se razumjeli. Chad kimne i oprezno se zaputi uljevo.

Larry je stajao još časka-dva a onda krene kroz desni klanac. Držeći objema rukama pušku, penjao se vrlo sporo i nećujno i pazio pri svakom koraku gdje će staviti nogu. Osjećao je kako mu niz prsa curi znoj.

Hodajući kroz lijevi klanac, Chadu se neprestano činilo da mu je neprijatelj iza leđa. Svaki bi se čas osvrnuo i provjerio, no na vidiku nije bilo nikoga. Nipošto se nije mogao osloboditi zle slutnje da će danas poginuti, da će zauvijek ostati na toj suroj planini. Ovdje će se završiti njegov jalov, promašeni život. Od ranoga je jutro bio opsjednut tom mišlju i potišten.

Šuljao se od stabla do stabla, polako, promišljeno, znajući da bi svaka neopreznost mogla biti kobna. Spoznaja da mu nije dopuštena ni jedna jedina pogreška sušila mu je grlo. Postupno se približavao kraju klanca. Ovdje nije bilo gotovo nikakvih stijena s lijeve strane, gdje se u daljini moglo vidjeti podnožje. Uspom je bio još strmiji no drveće je, rastući u zavjetrini ispod planinskoga grebena, bilo više i gušće i omogućavalo dobar zaklon.

Zaustavivši se pokraj bora i priljubivši se uz njega, prijede pogledom po okolini. Tko zna gdje ih čekaju? Možda tek na grebenu, a možda ovdje negdje.

Neizvjesnost je, radajući bezbrojne strepnje, bila mučnija i od najkobnije izvjesnosti.

Produži uzbrdo.

Učini mu se da mu je zaškripao šljunak po nogom te se razljuti zbog te neopreznosti. Samo u dječliću sekunde pogleda tlo iza sebe.

U tom se trenu pojavi iza bora pred njim Marker. Izroni poput nećujne sjene, držeći u dignutoj ruci nož. Oštrica se već spuštala.

Chada spase refleksi. Odskočio je natrag kao da ga je povukla neka uzica.

Vršak noža razdere mu košulju i kožu na prsima. Da je bio samo četiri-pet centimetara bliže, oštrica bi ga bila rasporila.

Eto, to su tvoje zle slutnje od ju tra, prođe mu kroz glavu premda za razmišljanje nije bilo vremena, jer se sve događalo munjevito.

Marker odmah iskoristi njegovu privremenu zbunjenost. Izbi je nogom pušku iz ruku tako da je odletjela tridesetak metara niz padinu. Htio je sve obaviti tiho, bez pucnjave, kako šerif ne bi mogao znati što se zbiva. Neka i on uleti u zasjedu.

Ponovo zamahne nožem no Chad ga ovaj put spremniji uspije uhvatiti za podlakticu i naglo povući naprijed, mimo sebe.

Obojica izgube ravnotežu i nađu se na tlu.

Chad se otkotrlja u stranu i posegne za revolverom. Zaprepašteno ustanovi da su korice prazne. Revolver je ispao pri padu i odsklizao se nizbrdo izvan dohвата.

Cereći se pobjedonosno, Marker odmah nasrne. Bio je čvrsto uvjeren da će ga dokrajčiti nožem. Tiho. Bez ikakvih zvukova koji bi mogli privući pažnju.

Chad mu uspije u posljednji čas podmetnuti nogu i omesti ga.

Marker posrne, ali ne padne. Zamahne rukama hvatajući ravnotežu i uspravi se.

Chad je dobio dragocjeno vrijeme i digao se. Pogurivši se, okrenut njemu licem, i raširivši ruke, spremno je čekao nov napad. Budući da je ostao bez oružja, znao je da ne može preživjeti. Gorčina poraza napuni mu usta poput proli-

vene žuči. Ipak je htio što skuplje prodati kožu.

Bilo je tako tiho kao da se postavio cijeli svijet. Čuo je samo svoje ubrzano disanje i osjećao kako mu se vlaže dlanovi.

Marker ga je netremice gledao i polako kružio nožem u ispruženoj ruci, tjerajući ga pred sobom. Vidljivo je uživao.

Uzmičući korak po korak, Chad osjeti deblo iza leđa. Korakne u stranu i povuče se iza njega kao iza spasonosnog štita.

Marker se opet naceri dok mu se u očima iskrila mržnja i zamahne.

Chad se trzne u stranu te ga oštrica promaši. Sad je bio ledima okrenut prema obronku i još se nije odmaknuo od stabla.

Poprilično se razljutivši zbog promašaja, Marker ponovo zamahne. Ovaj put odozdo. Donekle iznenađen, Chad odskoči opet u stranu tako da je sad bio ledima okrenut onamo odakle je rvan došao. Pokuša se zaštititi lijevom, poluskvrčenom rukom.

Nož mu ude u podlakticu kao u tijesto i ostavi iza sebe dugačku ranu iz koje šikne krv. Zastenjao je i za trenutak se uplašio da će se onesvijestiti. Ipak se kratkotrajna sumaglica pred očima razide.

Počne uzmicati, ovaj put nizbrdo.

Znao je da neće izdržati dugo. Ruka mu je obilno krvvarila i snaga postupno kopnjela. Još desetak metara i završit će ova neravno-pravna borba.

Konjokradica će crknuti onako kako mu i dolikuje, mislio je gorko dok je izbjegavao Markerove napade. Činilo se kao da postoje u njemu dva bića: jedno koje razmišlja i jedno koje upravlja tijelom.

pokreće mišice kako bi se sačuvao život.

Marker je odugovlačio, sudeći prema svemu. Igrao se s njime kao mačka s mišem. Smijuljio se kad god bi Chad prestrašeno odskočio.

Izenada odjekne pucanj. Odozdo, s lijeve strane, fijkne metak.

Marker se trgne.

Začuje se još jedan hitac. I još jedan. Tanad zazviždi odbijajući se od litica.

Spoznavši opasnost, Marker skoči u zaklon iza stijene.

Premda nije mogao sasvim protumačiti tu pucnjavu, Chad iskorišti priliku. Upravo se približio svom ispalom revolveru, pa se žurno sagne i podigne ga.

Uvidjevši da se položaj naglo promijenio, Marker htjede baciti na njega nož.

Chad grozničavo opali. Marketrova se podignuta ruka zaustavi u zraku kao da se najednom okamenila, no još je prijetila.

Dršćući od doživljenog straha, Chad nastavi grčevito povlačiti obarač dokle god kokot nije potmulo udario o praznu čahuru.

Marker se trznuo poslije svakog metka, ali još je stajao na nogama i zabezeknuto buljio u Chada kao da nipošto ne može povjerovati da mu se to dogodilo. Izenada koljena pokleknu i tijelo mu se sruši naprijed. Kamenito se tlo ispod njega zacrveni. Bio je još samo hrpa mesa.

Otvorenim ustima hvatajući zrak, Chad je pokušavao stegnuti lijevu nadlakticu i zaustaviti krvarenje.

Začuvši pucnjavu, Belt zaključio da je počeo obračun. Ako se Marker može obračunati sa svojim protivnikom, mogu i ja sa svojim, po-

misli. Pogotovu mi je drago što je baš meni pripao šerif. Godinama će se pričati kako sam ga udesio.

Opazio je Larryja još prije tri-četiri minute, ali nije stigao pažljivo naciľjati. Bojao se da bi mogao promašiti pucajući nizbrdo. Potom su šerifa sakrile litice što su se nadvile nad klanac, pa je morao čekati novu priliku.

Očekivao je da će se Larry svaki čas pojaviti na zavoju.

Potaknut pucnjavom, šerif iznenada potrči. Više nije morao biti tih. Znao je da se zbog hitaca ne mogu čuti njegovi koraci.

Premjestio je pušku u lijevu ruku i desnom izvukao revolver. Budući da se već približio planinskom vrhuncu, protivnik mora biti blizu, a za borbu izbliza prikladniji mu je kolt nego vinčesterka.

Valjda ću naići na protivnika, pomisli i osjeti zebnju. Čuo je s lijeve strane puščanu, zatim revolversku paljbu. Zar su obojica napali Chada?

Ispunjen novim bojaznima, još više ubrza korak i uđe u zavoj.

Svojom brzinom iznenadi protivnika. Belt nije očekivao da će on dotrčati, nego je mislio da će se oprezno šuljati kao maloprije. Stoga je prilično nehajno držao revolver i unaprijed uživao u pobjedi.

Zatečen razvojem događaja, bezopletno opali i promaši. Metak prozui Larryju desno od glave. Ali sljedeći ne izjuri iz dugačke cijevi.

Belt zatetura natraške korak-dva i napola se okrene oko osi kad mu je šerifovo tane okrnulo rebra, no ostane na nogama i zadrži revolver u ruci. Šaka mu je donekle omlohavila i cijev se uperila u zemlju.

Larry je raskoračio bacivši pušku i bio je napet kao struna, stežući u desnici kolt. Jedva je vladao kažiprstom koji se htio ponovo zgrčiti na obaraču.

— Sjećaš li se mog pomoćnika, nitkove? — progovori. — Hrabro si ga ustrijelio. Iz zasjede. Gdje ti je sad ta smjelost? Ti si obična baba, žutokljunac, kukavica...

Beltu zasvjetlucaju oči i revolver se počne dizati. Polako. Centimetar po centimetar.

Vrlo dobro znajući da je to opasna igra, Larry pričekava dok se nije razbojnikova cijev našla gotovo u vodoravnom položaju, a onda ponovo povuče obarač.

Belt se skvrči kao da mu je netko zabio šaku u želudac, opali pred sebe i otkotrlja se niz strminu, prelazeći granicu između života i smrti.

* * *

— Trebalo bi vam isprašiti stražnjicu, Chris — reče Larry tobože se ljuteći. — Rekao sam vam da ostanete dolje i čuvate konje, a vi ste krenuli za nama.

— A tko bi mi isprašio stražnjicu? — upita izazovno Chris dok su joj oči vragolasto svjetlucale.

Larry samo zagunda i mrko je pogleda.

— Pa, čuvar zakona i reda, tko bi drugi — umiješa se Chad sjedeći na gunju. Njegovo je lice bilo blijedo i umorno, no djevojka mu je zaustavila krvarenje i pažljivo previla ranu. — Spasila mi je život, Larry — nastavi uozbiljivši se. — Da nije pripucala u tom trenu...

— Onda ćemo joj oprostiti kaznu — reče Larry i dotakne joj meku crnu kosu. Činilo se da joj to nimalo ne smeta. Dapače, nasmijevala se govoreći mu očima više

nego što je mogao razumjeti. — Otići ću u Midland — prozbori on — i obavijestiti vlasti o pobjeglim kažnjenicima. Vraćam se prekосуtra. Čekajte me ovdje.

Chadu se činilo da ga je na odlasku nekako čudno pogledao.

* * *

Planina na kojoj se odlučivalo o životu i smrti bila je već daleko iza njih. Vrhunac se spajao s pramenima oblaka na modrom nebu. Sutra će ući u bujnu zelenu dolinu u kojoj je odrasla Chris.

— Obavijestio sam vlasti da su svi kažnjenici poginuli — prozbori Larry i letimice pogleda Chada. Dosad nije pričao o svom boravku u Midlandu. — Sva četvorica. Uskoro će nestati njihove tjeralice sa zidova.

Chad se zagleda u njega, no Larry se pravio da ne vidi njegov pogled. Gledao je u daljinu kao da je ondje zapazio nešto zanimljivo.

— Osim toga, vratio sam zviždu — nastavi. — Neka u Perks-hootu pronađu novog šerifa. — Duboko udahne zrak. — Napokon dišem punim plućima.

Chris je šutjela i promatrala konjsku grivu. Dva-tri puta trzne uznemireno uzde.

— I što ćete sad? — upita napokon. Nije ga se usudila pogledati. Bojala se odgovora.

— Mogao bih se odmoriti — odvratila Larry smješkajući se. — U zelenoj dolini. Možda naučim i nešto drugo osim pucanja.

Kad je napokon podigla glavu i sreća njegove smeđe oči, shvatila je da misle isto. Umalo joj provali iz grla zvonki smijeh. Kako bi dala oduška svojoj radosti, podbode petama konja i natjera ga u galop.

Larry odmah krene za njom.

Dopustivši im da se udalje i da budu sami, Chad se tek privikavao na spoznaju kako je slobodan i kako ponovo može upravljati svo-

jim životom. Čvrsto je vjerovao da ga ne može upropastiti dvaput.

KRAJ

U PRIPREMI:

Scott F. Scott:
ČOVJEK BEZ NADE

ruku djeteta. Napokon, napo-
kon su njene grudi bile na sun-
dielovale su poput duga-
ozdova.

Išlo 83 144 stranice cijena 60 d

MAGAZIN

Kratke pripovijetke ● Krimi priče
 ● Ljubavne priče ● SF pripovijetke
 ● Vestern priče ● Humoreske
 ● Erotske priče ● Stripovi ● Humor

...dio
vašeg
odmora!

odmora!

Napokon, napo-
rudi bile na sun-
su poput duga-
ozdova.
I sa sebe i naga-
i; legne. I tako le-
e je žmirkala pre-
ploči, prema pla-
eravom užarenom
sa svojih vanjskih
ala osobit sjaj. Tre-
divnoj modrini, ov-
živući Bog Sunce i
i vatru iza svojih ru-
edavao ju je svojim
vatreanim tijelom,
joj grudi, lice, vrat,
ijelo, koljena, bedra,

je sklopljenih očiju a
le prodiralo je nešto
rvenkastog plamena.
Ispruži ruku i stavi li-
eko očiju. Zatim se opet
ncu, ležeći poput duga-
ene bundeve što će mo-
latne boje.

unce
u. pa
misi
polo-
rni se
otopi
topli
ncu ra
stran
ežala
i njoj
udnov
e vječ
aliti n
lo ost
užalo
1. Pru

enula

Pres, kojega se krošnja sablasti povijala na povje

